

ܐܠܗܐ ܕܡܪܝܢܐ ܝܫܘܥ ܡܫܝܚܐ

ܕܡܪܝܢܐ ܝܫܘܥ ܡܫܝܚܐ

ܕܡܪܝܢܐ ܝܫܘܥ ܡܫܝܚܐ

Id est,

Grammatica lingua Domini nostri Jesu Christi,

S I V E

GRAMMATICA SYRIACA

Tribus Libris tradita,

Quorum primus vocum singularum proprietatem;
Secundus Syntaxin; Tertius figuras Gram-
maticas & praxin continet.

Omnibus adeò breviter & dilucidè explicatis ut menſtruo
ſpatio (uti Præfatione ad Lectorem docetur)
ipſa linguæ medulla exugatur.

Opera & ſtudio

GULIELMI BEVERIDGII e Col. S. Johannis.
Cantabr. φιλογλώττης.

In uſum Bibliorum πολυγλωττῶν Waltonienſium.

ܐܢܬܐ ܕܡܪܝܢܐ ܝܫܘܥ ܡܫܝܚܐ ܕܡܪܝܢܐ ܝܫܘܥ ܡܫܝܚܐ

I Cor. II. 1. *Eſſote imitatores mei, ſicut & ego ſum Chriſti.*

L O N D I N I,

Excudebat THOMAS ROYCROFT; & Ve-
nales proſtant apud Humphredum Robinſon, 1664.

17-9-85

DOCTOPIENTISSIMO,
&

NOBILISSIMO

Literarum & Literatorum Meccœnati

D. ANT. TUCKNEY SS.

Theologiæ Doctori, & ejusdem facultatis in Celeberrima Academia Cantabrigiensi, Professori,
& St. Johannis Collegii Præfecto.

Proles hac nostra (Professor & Præfecte admodum reverende) te aliquo modo agnoscit patrem, adeoque & te omni modo ambit patronum: Nisi quod Paternis amoris tui radiis concepta & fota fuisset, in lucem solarem nunquam prodiisset. Ardentissimus enim tuus ille erat Linguarum Orientalium amor, de sacris cordis tui recessibus continuo ebulliens, qui animum nostrum in hac studia primus inflammavit. Ardentissimus, inquam, tuus Linguarum Orientalium amor, quo non in nostro tantum sed & in aliorum perquamplurimum pectoribus sacer hic ignis accenditur. A te acceptum ferat Ecclesia, tibi aeternas agant habeantque gratias Sacrarum Literarum studiosi, quod ad sensum Scripturae eruendum latior & fecilior jam patet aditus. Tempus erat quo S S. Theologia cultores in Versionum & Translationum atrio quasi & vestibulo contenti stabant, jam autem in ipsum Sanctum Sanctorum cum summo Veteris Testamenti sacerdote, in ipsa Dei loquentis adyta penetrare flagitant. Tempus erat quo **לשון הקודש** vel ipsi characteres miri videbantur & monstrosi, jam autem ipsa non minus quam Latina aut Græca colitur. Jam Alma ma-

Epistola Dedicatoria.

stra prateriit imbecillitas, ipsi suppleant. Interim autem non vereor quin aliquis ipsam medullam sacrae hujusce linguae, in aliis Grammaticis ob V.T. indigentiam, desideratam, ex opella hac nostra sugat. Hinc, hinc est quod sacra quaedam audacia animum nostrum occupavit, qua spero te equi bonique consulturum, si primitiae haec nostrae messis, (utpote primis & calidioribus juventutis, cum nondum scilicet vigesimam viderim aristam, & postremis canicularibus collectae diebus,) primo Deo & deinde Tibi (& postremo toti etiam Collegio) melioris loco Sacrificii, ob innumera tua in me collata beneficia, Eucharistici, offerrentur. Non est, fateor, ut aliquid de talis opella dignitate gloriola aucuparer: quod autem tuis sub auspiciis, tua sub tutela emissum fuerit & patrocinio, nemo, uti spero, hunc honorem mihi denegaverit. Valeas itaque (Dignissime Praefecte & Professor Reverendissime) Deo, Ecclesiae, Academiae, Collegio, tibi & nobis vivas valeasque. Immo Deus Opt. Max. in terris valetudinem & aetatem plusquam Nestoream, & in Coelis vitam aeternam largiatur. Ita ardens fervensque exoptat & precatur.

In museo nostro sub aedibus
D. Joh. Maynard,
Londini. Jun. 23. 1658.

Honoris tui observantissimus

Gul. Beveridgins

φιλανατολικὸς γλωττῖς.

Praefatio

Epistola Dedicatoria.

ter Academia & linguas Orientales didicit. Jam bi-
na ipsius ubera puro & Syncero politioris Literature
lacte distenta tument. Vix unicum est videre museum li-
teris librisque Hebraicis destitutum. Imo in bicipiti
hoc Parnasso sacra hac lingua tam altas radices egerit,
ut omnes pene Musa in hoc unicum stadium consen-
tiunt. Adeo ut non tantum lingua Hebraica sed &
alia Orientales adorantur: non tantum mater sed &
ipsa filia ambiuntur. Et ex multis quibuscum mihi
res fuerit, propriis hausi auribus, se aliis, linguam pra-
sertim Syriacam, sacram illam Jesu Christi Servatoris
nostri vernaculam, addituros. Quod cum apud me ta-
citus revolvi, non potui non gravissimo doloris tangi
pungique stimulo, quod tanta nobis sit Syriacarum Gram-
maticarum indigentia, ut vix una inter omnes bibli-
opolas sit inveniri: aut si qua forte fortuito invenia-
tur, probo dolor! tanto exponitur questu, ut vel ipsam
pretium perquamplurimos a tam Sacro studio deterreret. Et
quod magis adhuc dolendum fuit, si qua forsitan inventa &
coempta fuerit, ad Novum tantum Fœdus intelligentium in-
serviret. Nec mirum videatur: Quicumque enim eruditi in
sacris hisce studiis Grammaticalem antehac navarant ope-
ram, nunquam tam beatos habuerunt oculos, quibus ve-
tus Testamentum Syriacum, Cimmeriis tunc temporis in-
volutam tenebris, intuerentur. Cum hoc ideo ineffabi-
li Dei gratia & incredibili Piorum & Doctorum nostra-
rum industria in manus nostras accidit, legi & perlegi,
(quantum videlicet graves aliorum negotiorum compedes
quibus devinctus fuero, parceretur) ut aliqualem sal-
tem in utrunque Fœdus Grammaticam colligerem. Non
quasi tam superbienti evehebar animo, ut perfectam & san-
dique completam compingere susciperem Grammaticam.
Absit, procul absit ut turgida istiusmodi cogitatio nostris in
præcordiis hospiteur: sed animo tantum habui, ut im-
mensi hi nostri labores doctioribus aliis & eruditiori-
bus saltem incitamento fuerint, ut quod juvenilis no-
stra

Præfatio ad Lectorem.

mini largiaris, quod sedulo lectum & intellectum, & fidei animo inscriptum vellem, utpote quod sæpe occurrit, idque venustis Syriacismis scatens. Prædictis una hebdomade superatis, jam ipsum verbum invadas, cui & totam hebdomadam liberaliter impertiaris. Hic autem regulæ generalibus & specialibus haud oscitanter observatis, (hæ enim multum lucis ad Paradigma intelligendum afferunt, multumque ad ipsam linguæ medullam exugendam conferunt) Paradigma verbi perfecti tenaci animo infixum habeas necesse est. Hoc cognito non est ut multum sudoris inter verba imperfecta emittas; pauculis enim illis quæ hinc & inde inter ista disperguntur, regulis serio perpensis, hæc ex Perfecto statim cognoscentur. Inter Imperfecta vero desinentia & eorum inflectionem præcipue attendas, utpote quæ & frequentiora & verbo Perfecto dissimiliora occurrunt. Hincq; est quod fusius & plenius hæc quam reliqua explicantur. Quod ad partes orationis indeclinabiles ad finem primi libri detrusas spectat, illas etiam in hac hebdomade obiter includas. Primo libro prostrato, ad secundam te protinus accingas, quem equali imo majori facilitate in fugam des. Vellem autem ut totum a capite ad calcem legas, adeo ut omnes regulas, cum opus fuerit, in memoriam revoces. Maxima difficultas capite 4. de Pron. cum verbo latet. Non autem est ut nimis scrupulosus sis in affixis illis animo committendis, modo semel bisve diligenter perlegas sufficiat: intimius autem eorum scrutinium & particulariorem cognitionem ad praxin referas, et si quid inter legendum occurrit de memoria sine lapsu, huc recurras & diligentius recondas. Una autem hebdomada ad librum hunc secundum percurrendum satis superq; erit. Nec etiam est ut plus temporis in tertium profundas. Hoc autem obnixè peto, ne ad praxin te conferas donec figuras hæc Grammaticas pene ad unguem didicisti. In hisce enim præcipui linguæ idiotismi, & peculiæres & elegantiores loquendi formulæ continentur. Adeo ut mirum profecto videatur, priores Grammaticos hæc ut & totam pe

Præfatio ad Lectorem.

ANimo semel habui (Benevole lector) aliquid de linguarum Orientalium præsertim Syriacæ (uti mos apud alios Grammaticos invaluit) præstantia, utilitate, ac necessitate hic præfari. Dum hæc autem mecum serio volutavi, tot in animum se catervatim intruserunt, ut præfationis limites longe transilirent. Istis ideo hic omissis & in alium locum reservatis, paucula tantummodo de operis scopo & linguam hanc addiscendi ratione præfari libet. In ipso autem limine præmonendum est, neminem Syriam facile introitum, nisi qui Judæam primam invasit: quod nemo viz. linguam Syriacam facilis ediscat nisi qui Hebraicam aliquo modo callet. Hebraicus ideo es? huc accedas, & dicam quomodo menstruo spatio, modo horulam unam & alteram in libello hoc evolviendo indies impendas, etiam Syriacæ evadas. Prima itaque et secunda Grammaticæ pagina potestatem Alphabeti Syriaci per literas Hebraicas tibi non ignotas habes expressam: adeo ut omnes literas Syriacas ita exprimas uti easdem in lingua Hebraica exprimere solitus fuisti. Omnes ideo literas hic expressas & subsequente parte capituli explicatas primo die memoriæ tradas fideliter custodiendas. Proximo consonantibus vocales adjicias, e quibus perfectum exsurgescet vocabulum. Hisce tertio die alias addas vocabuli circumstantias, ut Dagesh, Raphe, &c. 3°. et 4°. capite comprehensas. Jamque ipsam lectionem aggrediaris, quæ ex hisce cognitis sponte orietur. Quæ etiam ut facilius attingatur, cuique vocabulo Syriaco literas & vocales Hebraicas subjeci, per quas lectionis veritatem examines & eandem multum promoveas. Lectione absoluta in nomen procedas, cui duos concedas dies. Ad declinationes autem memoriæ imprimendas multum adjuvabit, si exempla ad utriusq; finem producta diligenti animo infigas. In hisce enim præcedentes regulæ continentur, explicantur, confirmantur. Proximum diem Pronominis

LIBER PRIMUS

SYRIACA

LIBER PRIMUS

III

COMPOT

De Consonantibus.

In fine. In med. In initio Potest.

</				

Præfatio ad Lectorem.

Ne Syntaxin tam alto silentio præterisse. Ne quid autem
perfectam hujusce lingue sacre adeo nobilisque cogniti-
onem desideretur, præter accentus, sententiarum distincti-
onem, & numerandi rationem, paratula de arte Metrica præ-
stiterint, quæ, si in Poeseos delectamenta natens nunquam
libra detinet, ad ora consulas. Toro libello hoc jam revolutum
(quem ideo tam minutum et contractum ivi ut citius, imo
multo citius, revolvatur) ipsam præxin aggrediaris,
in regulis aliisq; in libro contentis recolligenda te excer-
ptis, & ad ulteriorem lectionem paratior evadas. Ut hæc
tibi prostat, Trostii, aut Buxtorfi Junioris Lexicon
Chaldaicum & Syriacum in promptu habeas. Nullum (su-
periorum ad Vetus Test. intelligendum) Ferrarîi Lexicon
non serviet. Nec ullum aliud adhuc e Vet. Test. colle-
ctum. Bibliorum nostrorum novæ editionis Editores
alia linguarum Orientalium Lexica, unum Syriacæ se-
cundum edituros. Faxit Deus promissis stent et fidem ob-
tinere. Si aliter autem forte foruito eveniret,
a vobis jamdudum inceptum, sed ob melioris illius in-
teritus conceptam spem diu neglectum, plenum et per-
fectum dare conabor. Si in libello autem hoc jam edito tri-
butus stylus tibi fortasse non ardeat, sed etiam
Rhetoricam sed Grammaticam hic agere, nec hanc
ad ornandam sed linguam Syriacam ad docendam
e. Nec inconsulto quidem fenestras hæc ad lumen
intendendum præcipue eredas obscuræ Rhetorice, sed
non illius, ne præcipuus earum usus impeditur.
magis enim ornata eo magis etiam obscura essent.
ne ardeat, si quid commodi & emolumenti e loco
nostro tibi exsurgens, id, ut es quodcumque vi-
deso solo acceptum feras. Et interim nihil mihi nisi
errata, nihil mihi nisi menda, & quæstiones
ut omnia a Deo accepta habes, sic & etiam
agas, deusque gratias cui sit laus & gloria nunc
et sæcula seculorum.

nextum hunc non patiantur, ut in prima columna depinguntur. Quae hinc terminum dextrorsum tantum spectantem, cujusmodi sunt reliquae octo in secunda columna, antecedenti tantum annectantur, sic

בא בר בה בו בצ בך בם בנ בן בך בך
בא בר בה בו בצ בך בם בנ בן בך בך

§. 3. Præterea Formæ L ; \ ; nullo modo annecti possunt. Hinc L ; \ semper scribuntur in principio dictionis, ac in medio & fine, (ubi etiam forma \ scribitur,) quando antecedens litera cum consequenti connecti nequit.

In fine dictionis sequentes nonnihil mutantur, uti videre est in tabula.

ו \ ע פ װ ן
ו ן ע פ װ ן

§. 4. Duabus illis literis } & > concurrentibus, prior posterioris sequitur ductum: ideoque si } præcedat, sic pinguntur > א ; si >, sic > א. At

notandum est, si duo > א in fine concurrant, in Bibliis nostris Polyglottis, sic scribuntur, > א ; at in antiquis codicibus sic > א, ut > א malel, locutus est.

Aliquando vero in initio etiam vel in medio, sic scribuntur, ut > א בלתי בלתי i. e. in nocte, Joh. 3. 2. sed hoc rarissimum.

Est & alia literarum ligatura, quandoque in Bibliis Polyglottis observanda, ut > א, > א, > א

Mim.	מ	מ	מ	מ	מ
Nun	נ	נ	נ	נ	נ
Semchath	ס	ס	ס	ס	ס
Ae	א	א	א	א	א
Pe	פ	פ	פ	פ	פ
Tsode	צ	צ	צ	צ	צ
Koph	כ	כ	כ	כ	כ
Rish	ר	ר	ר	ר	ר
Shin	ש	ש	ש	ש	ש
Tau	ט	ט	ט	ט	ט

§. 1. Quædam inter hæc Syrorum literas aliter
nectantur, quædam vero non; & earum quædam
stantur, quædam & antecedenti & consequenti,
antecedenti tantum annecti possunt: Hæcque facile
ex hac tabula dignoscantur.

§. 2. Quæ ideo habent terminum alicujus litteræ
dextrorsum simul & sinistrorsum spectantem, quæ
modi quatuordecim in secunda columna collocantur,
utrinque annecti possunt, sic

ש פ צ כ ר א מ נ מ

At hæc literæ si ante vel post se habent alias, quæ
hexum

... in ...

... ut ...

Sic יִשְׂרָאֵל israhel meminit.

6. Hæc organi litteræ dividuntur in *Gutturales, Linguales, Palatinas, Dentales, & Labiales*; ut

autem distinctione communis regula est, *Littera ejusdem organi facile inter se commutatur*. Hæc modo multæ voces Hebraicæ in linguam ... transmigrant, ut ab Heb. אֶרֶץ, *arum*, fit

אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל. Sed hæc usu potius quam ... Grammaticis sunt discenda; nos brevitati stu-

7. Ex literis illæ 3 אֵוֹ sunt quiescentes, } qui-
lescit in ¹, ², & ³ in medio & fine, ut אֱלֹהִים

מֵתִיטוֹ, מֵאֲפֹלֶתָהּ מִלִּפְנֵי מֶלֶךְ, metulto ci-

בַּיָּא בַּיָּא בַּיָּא baja consolatus est: in (²) quiescit
in medio, ut מִמִּינֵי מִלִּפְנֵי מִינֵי minro verbum: o

in (³) in medio, & fine, ut מֵלֶכְךָ מֵלֶכְךָ
malencho, & מֵלֶכְךָ מֵלֶכְךָ malen re-

in vocali (²) quiescit tantum in nominibus pe-

ut מֵלֶכְךָ מֵלֶכְךָ מֵלֶכְךָ. Hæc ...
in (¹) & (²) idque in medio & fine

inent vocales suas sunt }, ut ~~eleph~~ eleph (non)

Lib. I. Cap. II. de Vocalibus.

יִשְׁכּוֹק	Ischok	{	י	יְ	יִ	Heb.
vel	vel					
שִׁירָא	Chevorfo.	{	ו	וְ	וִ	Heb.
vel	vel					
זִקְנוֹפּוֹ	Odom	{	ז	זְ	זִ	Heb.
vel	vel					
רִמְפּוֹ	Zequopho	{	ר	רְ	רִ	Heb.
vel	vel					
זִיקְנוֹ	Urijo	{	ז	זְ	זִ	Heb.
vel	vel					
חִסְסֵי	Otsotse.	{	ח	חְ	חִ	Heb.
vel	vel					

Sic

בּ בַּ vel בְּ בִּי בּוּ בִּי vel בִּי
 ba be bi bo bu
 בּ בַּ בְּ בִּי בּוּ

§. 2. Formæ punctorum situm suum semper observant excepto unico isto in *otsotse* seu *Urijo*, Quod aliquando est supra o, valetque [u] breve, seu Heb. י, ut בּוּ י. Aliquando vero infra, valetque [u] longum, seu Heb. ו, ut בּוּ ו. Reliquæ vocales non distinguuntur quantitate sicut Hebraicæ, uti nec agnoscunt Pathach furtivum, sicut illæ.

§. 3. Formæ notarum nunc infra, nunc supra lineam pro commoditate collocantur, ubi notandum, quod (*) nunquam scribitur sine o, nisi in בּוּ & בּוּ propter. Hic etiam notandum,

revelantes. לִי mihi, וְלָךְ

§. 9. Priusquam manum tollam de hac tabula, ob-
servanda est & alia literarum figura, difficilior qui-
dem & minus usitata, quæ a quibusdam *Estrangula*
audit, & in Titulis & inscriptionibus librorum & ca-
pitum, usurpari solet. Sic ideo depinguntur,

מסמס עפצק רשט
מסמס עפצק רשט
מסמס עפצק רשט
מסמס עפצק רשט

CAP. II.

De vocalibus & diphthongis.

§. 1. **S**Yri quinque solummodo habent vocales, sed duplici forma pictas, *antiqua & recenti*. *Antiqua* fit per notas quasdam a Græcis vocalibus pa-rumper variatis ortas. *Recens* fit per puncta variis modis disposita. Omnes autem vocales duplici insigni-untur nomine, altero a nominibus propriis, altero a natura vocalis petito. Sequens tabula omnia indi-cabit.

99
 𐤀𐤁𐤓𐤕
 vel

 7
 Abrohom
 vel

பெதேகோ *Pethoco*

vel vel

Revotso.

ut **אֶשְׁתֵּן** *Eshten, bibam illud.* 3. [in]

præcedente (ו,) ut **נָאֻדִּי** *naudidi* perdet enim. [au] post alterum o cum vocali (ו,) ut

שְׂוֵדִי *shoudio promissio.* Jud vero facit

2 Diphthongos, 1. [ai] præcedente (ו,) ut **מַלְכֵי**

מַלְכֵי *malchai reges mei.* 2. [oi] præcedente (ו,) ut

קַדְמוֹתָהּ *Kadhmoitho prima.*

CAP. III.

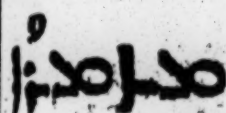
De Sheva, Dagesh, Raphe, & Mappic.

§. 1. **O**mnis consonans vere destitutus vocali intelligitur sub se habere Sheva simplex. Primo, dixi, vere destitutus, quia consonans aliquando non videatur habere vocalem, cum revera habet, quoniam, ut dixi, omnis vocalis non semper exprimitur, sed aliquando subintelligitur. 2. dixi, intelligitur, Sheva enim nunquam apud Syros exprimitur, sed eo nomine quod nulla vocalis exprimitur nec exprimi debet, Scheva intelligitur. 3. Dixi, simplex, Syri enim nullum agnoscunt Scheva compositum.

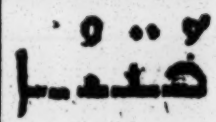

§. 2. Scheva nunc mobile est, nunc quiescens, mobile est, 1. In initio Dictianis. 2. Post socium. 3. Post Dagesh. 1. e. quando litera Schevata habet vim *re* Dagesh, ut in Conjug. Pabel, ut **כָּתַבָּהּ** *catebah.* scripta eam. 4. Aliquando post vocalem longam. Quiescit vero post brevem, plerumque post longam, aliquando in fine. Sed hæc habet cum Heb. consonantibus.

Lib. I. Cap. II. De Vocalibus.

quod vocalis *odem* ad ea adhibetur, quæ per
characteribus per *camets* longum effiguntur,
que si vox Syriaca illis characteribus scribatur,
per *camets* exprimitur, ut *revelat*.

 verbum.

§. 4. Ultraque autem figura in eadem dispo-
sitione permisceantur. Neque omnis consonans in
antiquis præsertim codicibus, semper suas debitas
scriptas vocales, sed aliquando syllabas, imo tota di-
ctio destituitur vocalibus, quæ ex analogia Gram-
matica sunt supplendæ. Hunc etiam in modum
in illis præcipue codicibus, non semper illis
quas pertinent, ascribuntur, sed quandoque præce-
dentibus literis, quandoque subsequenter, ut in

 fili, ibi (✓) ponitur supra , cum reve-
ra pertinet ad sequens , & debuit recte scribi

 benaio. At hoc etiam ex analogia

Grammatica est corrigendum. Dixi autem in
antiquis præsertim codicibus. In Bibliis enim nostris
Polyglottis tanta, tam incredibilis adhibetur diligentia,
ut non tantum omnis dictio, plerumque omnes suas
habet vocales (ubi ullas, in quibusdam enim libris
nullæ ascribuntur vocales quia non erant in primis
exemplaribus), sed & quæque litera propriam

§. 5. Ex hisce vocalibus cum consonantibus
constantur Diphthongi. O ideo quatuor facit

diphthongos, primo, [au] præcedente (✓) ut

secundo, [eu] præcedente (✓) ut

§. 7. Scheva aliquando mutatur, idque 1. sub g^ur-
turalibus in (ʿ) vel (ʳ,) ut ~~אֱלֹהִים~~ Deus
pro ~~אֱלֹהִים~~. Sic & ~~אָמַר~~ dixit pro
~~אָמַר~~. 2. In verbis a Jud incipientibus mutatur
in (ʳ,) ut ~~יָדָע~~ didicit, pro ~~יָדָע~~.

Hic etiam diligenter observandum quod Scheva qui-
escens sequente Scheva mobili mutatur in vocalem (ʳ,) ut
~~מִשְׁכָּנֹה~~ tabernaculum ejus, pro
~~מִשְׁכָּנֹה~~ Gen. 9. 21. ~~יְהִי~~
~~יְהִי~~ Gen. 40. 13. ~~יְהִי~~
~~יְהִי~~ altare, pro ~~יְהִי~~
Exod. 29. 16. ~~יְהִי~~ occidatur, pro
~~יְהִי~~ Lev. 14. 16. ~~יְהִי~~
~~יְהִי~~ Deut. 14.

11. Sed hujusmodi perquamplurima legenti passim
occurrunt. Unicum ideo aliud mihi observasse suffi-
ciat, vid. quod hanc ob causam o quæ efficit Diph-
thongum aliquando movetur, & Diphthongus deper-
ditur, ut ~~כִּיכְבָּה~~ stella, pro ~~כִּיכְבָּה~~
Gen. 15. 5.

§. 8. Dagesh est punctulum supra literas begadke-
phat

§. 3. Scheva nunquam immediate præcedit $\tau\phi$ Olaph, ideoque $\}$ semper transfert vocalem suam in præcedens Scheva, ut pro שאל שאל petiit, fit

שאל , pro שאל שאל Centum, fit שאל .

§. 4. Jud initiale nunquam sub se admittit Scheva mobile, sed pro eo semper recipit (v ,) illudque (v) transfert in literam servilem, si quæ præcedat, & ipsummet fit quiescens, ut pro נולד נולד natus est,

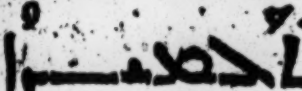

fit נולד .

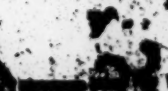
§. 5. Duobus Schevajim in initio vocis concurrentibus, prius mutatur in (v ,) ut in פקד פקד jussit, v habet Scheva, præfigas v , quod etiam debuit habere Scheva, & fit פקד פקד jussit. Et hæc vocalis (v) invariata manet, alia litera accedente, ut שמיא שמיא cæli, præfigas v quod debet habere Scheva, & erit שמיא שמיא in cælis, præfigas iterum v quod etiam debuit habere Scheva, & tamen (v) supra v non mutatur, sed fit שמיא שמיא qui in cælis Mat. 6. 10.

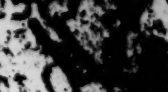
§. 6. Hic autem observandum, quod verbum in quo vocalis $\tau\phi$ $\}$ transfertur in locum præcedentis Scheva, literas illas v v v sibi præfixas retinere, ac si adhuc inciperet cum Scheva, ut שאל שאל

& petiit.

§. 7.

phat positum, quod tollit guttur aspiratum, ideo-
que vocatur (Kasboi d'vav). Impu-
nitur autem illis literis, 1. ab initio vocis, ut
 discipulus. 2. Post literam
quiescentem, ut rex.

§. 9. Raphe est punctulum infra litteram positum, quod illas cum aspiratione pronuntiationem im-
dit, ideoque dicitur mollities: subjicitur
autem illis literis, 1. Si ipsæ efferantur per Scheva
quiescens, ut broch gena: nisi aliud
Scheva quiescens præcedat, tunc enim habent
Kasboi seu Dagesh, i. e. non aspirantur, ut
bazi, non bazi^h, rapuisti;
non plag^h, divisisti vel separasti. 2. Post Schewa mu-
bile, ut, bur-keho, benedixisti.
3. Post quasvis vocales, ut comed.

§. 10. Hic præterea notandum, quod punctum Dagesh forte non Hebræos vel Chaldeos, sed etiam apud Syros literæ per Kasboi, ut comed, ut in compositionibus gravibus, comed, prima comed, vel legantur radicali & nominibus ab illa derivatis & ejusmodi, quæ usu dicantur. At tales quædam leges 78 Dagesh fortis observant, ut comed.

id vocalem, vel tempus, vel Kufhoi, vel aliquid simile significat. At puncta hæc non tantum pluralibus, sed singularibus Collectivis apponuntur, & etiam aliquando, etsi admodum raro, aliis singularibus, at quæ etiam tum significationem habent pluralem, ut

Jacob. 3. 3. ^ויָדָם ^ויָדָם in ore equorum, ubi

^ויָדָם ^ויָדָם est nomen singulare, at habet significationem pluralem, ideoque habet Ribbui seu duo illa puncta superscripta.

At pluralibus semper ascribuntur, nisi in masculinis in ^ו quando verbi substantivi vim in se habent, ut

^ויָדָם ^ויָדָם i. e. qui potentes estis.

In verbis autem hæc puncta denotant tantum femininum genus pluralis numeri, ut ^ויָדָם ^ויָדָם mandate foem.

§. 4. Ut punctum sic etiam Lineola pro vario situ varia indicat, ut, si supra ponatur, indicat 1. Vocem contractam, ut ^ויָדָם pro ^ויָדָם gloria.

pro ^ויָדָם Sanctus. ^ויָדָם pro ^ויָדָם gratia,

quæ sæpe ita contracta occurrunt in Revelationibus a Lud. de Dieu editis. 2. Literam numerum indicantem, ut ^ויָדָם 2. ^ויָדָם 4. 3. Vocativam particulam

^ויָדָם 0. 4. Indicat literam subjectam quiescere & per Scheva efferendam esse sequente altera litera quiescente, ut,

^ויָדָם ^ויָדָם malketho regina: & hinc a quibusdam

illa. **הוא** ipse. Sic **מי** quis? **הוא**

ix. Sic denique **רע** malus. **רע**

בויש miser. Sic malus & miser non puncto, sed tantum puncti situ distinguuntur. Alia inter legendum possis observare.

§. 2. Inter verba hoc punctum personas & tempora distinguit. Idque 1. subscriptum denotat omnes personas prateriti; excepta prima singulari, ut **הוה**

mandavit, &c. At tertia singularis feminina habet punctum superscriptum, ut **הוה** mandavit illa.

2. Aliquando denotat imperativum & infinitivum.

3. Omnes personas Futuri exceptis primis utriusque numeri, ut **יפקד** mandabit. Superposi-

tum indicat 1. Primam prateriti. 2. Benoni, ubi etiam denotat vocalem. 3. Primam singularis simul

& pluralis futuri, ut, **יפקדו** mandabimus.

§. 3. Ribbui (**כפול** i. e. multiplicationem)

fit ex duobus punctis simul concurrentibus, quæ denotant in nominibus utriusque generis numerum plu-

ralem, ut **קברי**

פתיחה i. e. sepulchra patentia sunt

gutturum eorum : ubi etiam observes, quod littera

quæ semper unum punctum in vertice gestat, unum solummodo recipit, quod si unquam tertium addatur,

id

necti possunt, ducunt lineam, quæ utramque conjungat, vel aliquando lineam connexionis longiorem faciunt, ut *וְשִׁמְשִׁנִּי* ministrabit mihi. Et sic in cæteris.

Exemplum Lektionis.

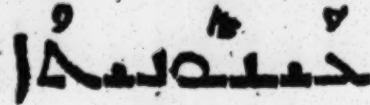
אָמַר הוּא דַּמְסִיחַד	וְשִׁמְשִׁנִּי
הָלִין אֵין אִחָא אָנָּה	וְשִׁמְשִׁנִּי
עָנַל אֲמִין תָּא מָרִינָה	וְשִׁמְשִׁנִּי
יֵשׁוּעַ טִיבוּתָהּ דְּמָרְו	וְשִׁמְשִׁנִּי
יֵשׁוּעַ מְשִׁיחָה עִם	וְשִׁמְשִׁנִּי
כְּלָהוֹן קְדִישָׁא אֲמִין	וְשִׁמְשִׁנִּי

Dicit ille qui testatur ista, Etiam venio cito, Amen. Veni Domine Iesu. Gratia Domini nostri Iesu Christi sit cum omnibus vobis Sanctis, Amen. Revel. 22. 20.

C A P. V.

De nomine ejusque Accidentibus.

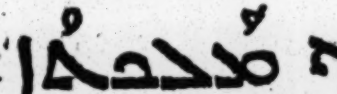

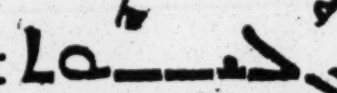

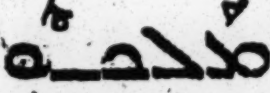
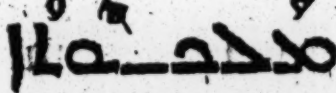
§. 1. **I**N prima hac Grammatices parte, seu in volumine singularum proprietate explicanda, communem utpote planiorem observabimus methodum, & omnes partes orationis quanta possumus brevitate percurreremus.

homuncio. Fœminina autem inferunt ut
 oculus, ocellus.

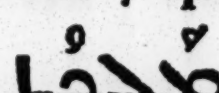
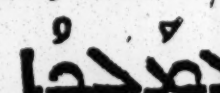

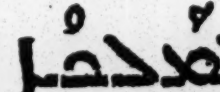

§. 4. Ratione numeri nomen est vel *singularis*, vel *dualis*, vel *pluralis* numeri. Etsi Syri *Plurali* sæpissime pro *Duali* utuntur. Distinctio autem numerorum in declinationibus patebit.

§. 5. Ratione generis nomen est vel *masculinum* vel *fœmininum*, (pro neutro nunc masculino nunc fœminino utuntur.) Hoc autem vel *significatione* vel *terminatione* est dijudicandum.

Significatione ut apud Hebræos. Hanc ideo illis relinquimus, cum illis enim tantummodo nobis res est.

Terminatione fœminina sunt. 1. quæ desinunt in servile, ut regina. 2. Quæ terminantur in , ut retectio, vel in quacunque non radicalem. Sic etiam & horum Apocope, ut pro regnum.

3. Cum sit communis *emphaticis masculinorum* & *fœmininis*, an terminata nuda sint fœminina aut masculina usque tantum dignoscendum est. Cætera quæ sub horum numero non continentur, *ἐς ἐπὶ τὸ πλείον*, sunt masculina. At quædam sunt & masculina & fœminina, ut omnia numeralia a decem ad centum, & aliqua alia quæ lectioni referimus.

§. 6. Casus sunt sex, qui ita formantur; Nomin. rex. Gen. regis. Dat.
 regi. Acc. vel regem. Voc.

In nomine ideo, ejus species, numerus, genus, casus,
declinatio sunt spectanda.

§. 2. Ratione *speciei* nomen vel *rudum* est seu *primitivum*, quod solis literis radicalibus constat, vel *derivativum*, quod aliquas ex literis (quæ hoc vocabu-

artem comprehenduntur) אֲמֵנָה ad ter-

um vel ad *fronrem* vel ad utrumque fuscipit. Huic

item numero, vid. τῶν , aliqui addunt .

in מַלְכוּתוֹ מַלְכָּה *regnum*, quod tamen non ma-

s inter Syr. ³מִלְכוּת ³quam ³in ³inter

heb. דָּאֵמְנָתִי est recensendum. Alii addunt **וְ**, ut

שֶׁלֶה־בֵּיתָהּ *flamma.* Hoc tamen

radicem Syriacam pertinet, etsi non ad Hebrai-

§. 3. Huc etiam pertinent adjectiva *denominativa* & *diminutiva*, quorum illa formantur abiectione litteræ emphaticæ } (de qua postea,) & assumptione

^o ^o ^o ^o
 ה,ה, vel ה,ה, ut ה,ה spiritus, ה,ה,

⁰⁹ ⁰⁹ ⁰⁹, vel ⁰⁹ ⁰⁹ ⁰⁹ ⁰⁹. *Spiritualis.* Ad hæc perti-

ent etiam *Patronymica* & *Gentilia*. *Diminitiva* au-

em formateur infertis ante | emph. **o** vel **mo**,

וְהָיָה כִּי יִשְׁכַּח אֶת-הָאֱלֹהִים וְשָׁחַת אֶת-הַבַּיִת וְהָיָה כִּי יִשְׁכַּח אֶת-הָאֱלֹהִים וְשָׁחַת אֶת-הַבַּיִת

hemuncio.

benuncio.

CAP. VI.

De Declinatione prima.

§. 1. **H**ic considerata occurrit utraque forma *emphatica & constructa*, idque in utroque numero. Forma autem *simplex seu absoluta* in singulari non indiget formatione vel explicatione, cum sit ipsum vocabulum formandum. Primo ideo agemus de singulari, & deinde de plurali numero. Sed ut faciliori methodo progrediamur, omnia ad utramque formam in utroque numero pertinentia ad sequentes (quantum possumus) reducemus regulas. Primo ideo in singulari hæ observentur regulæ.

§. 2. 1. Forma *emphatica* formatur a *simplici assumendo ad finem* |, ut Simp. **אֱלֹהִים** bonus, Emph. **אֱלֹהִים־**.

Sic Simp. **יֵשׁוּעַ** justus, Emph. **יֵשׁוּעַ־**.

2. (י,) (ו,) & ו in monosyllabis, & in polysyllabis præcedente vocali, mutantur in Scheva, præcedente Scheva cum illo situm commutant: (at (י) ult. in (י) mutatur, ut **וִירְטוּס** virtus **וִירְטוּס־**. Excipe

יֵשׁוּעַ justus **יֵשׁוּעַ־** (legitur *chrin*, non pronunciato) **יֵשׁוּעַ־** alius. Mat. 5.39.) ut Simp.

אֱמָנוּל amator, Emph. **אֱמָנוּל־**. Sic **זְמַן** tempus

זְמַן־. **קְדוּשָׁה** Sanctitas **קְדוּשָׁה־**. **שְׁמִי** no-

⁹𐎠𐎡𐏁 vel 𐎧-⁹𐎠𐎡𐏁 ⁻⁹𐎠𐎡𐏁 o rex. Ab.

مَلِكٌ a rege. Plur. nomin. مُلُوكٌ

Gen. **مَلِكِي** *regum.* Et sic de cæteris,

addito videlicet ; genitivo, > dativo, Δ^o vel >

*infinitivo, ō*⁹ *vocativo, (quod tamen sæpe deest,) &*

S | **O** ablativo, vel etiam **ו**, ut **לִפְנֵי הַגָּדֹל** gladio.

§. 7. Declinationes sunt duæ, prima *masculino-*
rum, secunda *fæmininorum*. Harum commune acci-
 dens est forma *Emphatica & Constructa*. Forma *Empha-*
tica in genere hic idem valet ac \aleph demonstrativum
 apud *Hebraeos*, vel \circ apud *Græcos*, ut Græc. \circ *ἀνὴρ*

• Heb. הַגִּבּוֹר Syr. ܒܝܬܝܠ *ille vir.* Hæc autem for-

na apud Syros sæpius quam apud Græcos vel Hebræos emphasin suam amittit. Forma *constructa* est idem quod *status regiminis*, quando substantivum id. regit aliud substantivum in genitivo casu, adeoque quod regit, ut apud Hebræos, (sed secus quam apud Græcos vel Latinos) est in *forma constructa*. sed figillatim de declinationibus.

1. Pluralis simplex formatur a forma emphatica singulari, mutando ح in ه , ut a حَـ vir, emph.

حَـ , plur. هَـ viri. Excipe, quæ for-

mam simplicem in singulari formant per ح vel ه , simplicem pluralem formant ab illa simplici singulari mutando ح vel ه in ه , ut حَـ electus, plur.

هَـ electi. هَـ revelans, هَـ revelantes.

هَـ plur. هَـ perfecti.

§. 5 2. Emphatica pluralis formatur ab emphatica singulari, mutando ح in ه , ut حَـ vir, plur.

emph. هَـ viri.

Excep. 1. Quæ faciunt simplicem pluralem in ه , faciunt emphaticam in ه , ut هَـ revelatus, plur.

simp. هَـ emph. هَـ . Hic tamen excipiuntur etiam aliqua, quæ faciunt simplicem in ه

& emph. in ه , ut هَـ pueri هَـ .

fragmenta هَـ pectora هَـ , quomodo &

alia quædam formantur quæ usu discenda. Formam

etiam هَـ alia quædam observant præter nominata,

Ex. 1. *agnus* *agnus* *agnus*

Excep. 1. Quædam mutant (v) ultimæ in penulti-
mâ in (v,) ut *caro* *caro* *caro*.

Ex. 2. Quædam e contrario mutant (v) in (v,) ut *rex* *rex* *rex*

Ex. 3. Quædam e contrario mutant (v) in (v,) ut *electus* *electus* *electus*

Ex. 4. Quædam e contrario mutant (v) in (v,) ut *revelatus* *revelatus* *revelatus*

Ex. 5. Quædam e contrario mutant (v) in (v,) ut *puer* *puer* *puer*

Ex. 6. Quædam e contrario mutant (v) in (v,) ut *capillus* *capillus* *capillus*

Excep. 3. Quædam nomina a verbis defectivis de-
rivata nihil omnino mutant, ut *cor* *cor* *cor*

Ex. 7. Quædam e contrario mutant (v) in (v,) ut *dens* *dens* *dens*

Ex. 8. Quædam e contrario mutant (v) in (v,) ut *eli-* *eli-* *eli-*

Ex. 9. Quædam e contrario mutant (v) in (v,) ut *eli-* *eli-* *eli-*

Ex. 10. Quædam e contrario mutant (v) in (v,) ut *eli-* *eli-* *eli-*

Ex. 11. Quædam e contrario mutant (v) in (v,) ut *eli-* *eli-* *eli-*

Ex. 12. Quædam e contrario mutant (v) in (v,) ut *eli-* *eli-* *eli-*

Ex. 13. Quædam e contrario mutant (v) in (v,) ut *eli-* *eli-* *eli-*

Ex. 14. Quædam e contrario mutant (v) in (v,) ut *eli-* *eli-* *eli-*

Ex. 15. Quædam e contrario mutant (v) in (v,) ut *eli-* *eli-* *eli-*

Ex. 16. Quædam e contrario mutant (v) in (v,) ut *eli-* *eli-* *eli-*

Ex. 17. Quædam e contrario mutant (v) in (v,) ut *eli-* *eli-* *eli-*

Paradigma declinationis prima.

	Sing.			Plur.	
	Emphat.	Simpl.	Constr.	Emphat.	Simpl.
Vir.	הַזֶּה	זֶה	הַזֶּה	הֵם	זֵּהִם
Elect.	הַזֶּה	זֶה	הַזֶּה	הֵם	זֵּהִם
Bonus.	הַזֶּה	זֶה	הַזֶּה	הֵם	זֵּהִם
Rex.	הַזֶּה	זֶה	הַזֶּה	הֵם	זֵּהִם

Et sic de cæteris juxta præcedentes regulas.

CAP. VII.

De Declinatione secunda.

§. 1. **H**ic etiam considerandus est numerus singularis, & pluralis, & in utroque forma simplex, emphatica, & constructa. Primo de singulari.

Reg. 1. Forma simplex hic est rarissima, & si unquam occurrit foemininum deductum a masculino in forma simplici, non omnino differt a forma emphatica masculinorum, ut **הַזֶּה** bonus, Fœm. simpl. **זֵּהִם** bona.

§. 2. 2. Quod ad formam emphaticam foeminarum attinet, 1. Quæ oriuntur a masculinis; formant emphaticam foemininam a simplici masculino, assumendo ad

principue quæ derivantur a quiescentibus ult. |, ut

⁹דֹּם ⁹Dominus, ^{9..9}דֹּם ⁹domini. Huc pertinent,

^{9..9}מֵי ^{9..9}aqua, & ^{9..9}שָׁמַיִם ^{9..9}cæli, quæ semper in hac forma & plerunque ita leguntur.

Excep. 2. Quædam, etsi paucissima, aliquando formant pluralem emph. in ⁹בָּ, ut ^{9..9}בָּנִים ^{9..9}filii,

⁹יָדַי ^{9..9}manus. Sic & semel legitur ⁹שָׁמַיִם ⁹cæli, Exod. 31. 17.

§. 6. 3. Forma constructa formatur a simplici, mutando ⁹בָּ in ⁹בִּ, ut Simp. ⁹מַלְכִּים ⁹reges, Const.

⁹מַלְכֵי, & ⁹בָּרֵךְ in ⁹בִּ, ut ⁹בָּרֵךְ ^{9..9}eligen-
tes bonum vel electores boni.

§. 7. Et hucusque de numero singulari & plurali. Numerus autem dualis raro aut nunquam occurrit, si unquam autem legitur, exit in ⁹בָּ, ut ⁹שְׁנֵי ⁹duo,

⁹שְׁנַיִם ⁹due. ⁹מֵאתַיִם ⁹ducenti. ⁹מִצְרַיִם ⁹Egyptus.

§. 8. Et tantum de Analogis in declinatione Prima. Invenire autem est quædam etiam Anomala quæ ab hisce regulis discedunt, ut ⁹בַּיִת ⁹domus, ⁹בֵּית.

⁹שֵׁם ⁹nomen, ^{9..9}שְׁמוֹת. ⁹רֵיחַ ⁹odor, ^{9..9}רֵיחִים. ⁹עַם ⁹populus,

⁹עַמִּים. ⁹אָב ⁹pater, ⁹אֲבוֹת ⁹patrès. Et ejusmodi quæ usu discenda.

Paradigma

ad finem ל , & mutando י in א , ut simpl. masc. בן
 puer, emph. fcem. בן־בן filius, emph. fcem.
 בת־בת filia. ילד puer, ילדה puella. Sed רוחני
 spiritualis, facit emph. רוחני־רוחני . Ab אב frater,
 fit emph. fcem. אב־אב soror. Et alia quædam dantur

Anomala, sed paucissima, quæ lectione facile observentur.

2. Quæ non oriuntur a masculinis, sed desinunt in י ,
 mutant illud in ל , ut דבר verbum, דבר־דבר .

3. Quæ in simplici forma terminantur ut masculina,
 faciunt emphaticam ut masculina, ut בטן venter,
 בטן־בטן . At מאכל cibus, facit מאכל־מאכל . Et
 תהלה laus תהלה־תהלה .

§. 3. Forma contracta formatur a simplici mu-
 tando י in ל , ut חכמה sapientia, const.

חכמה־חכמה , גלה revelans, const. גלה־גלה . For-

ma מלכות & מלכה abjiciunt י , & faciunt

מלכות־מלכות regnum & מלכה־מלכה trabs.

§. 4. Et tantum de singulari. In plurali similiter
 consideranda sunt forma simplex, emphatica, & con-

CAP VIII.

De Pronomine.

§. 1. PRonomina sunt vel *integra* vel *defectiva*.
Integra sunt primæ, secundæ, & tertiæ per-
 sonæ, suntque quæ sequuntur.

Sing.	Plur.
^o אֲנִי, ^o אָנֹכִי ego. c.	^v אֲנַחְנוּ nos. com.
^v אַתָּה tu. m.	^h אַתֶּם vos. mas.
^v אַתְּ tu. fœ.	^v אַתֶּם vos. fœ.
^v הוּא, ^h הוּא ille.	^h הֵם, ^h הֵנָּה illi.
^o הִיא illa.	^h הֵנָּה, ^h הֵנָּה illa.

§. 2. Hic observandum est, quod אֲנִי & אַתָּה in utroque genere & numero, ita pronun-
 ciantur ut אֲ Nun minus audiatur, sed ejus defectus
 in ל duriter pronunciando repræsentetur. Hinc in
 Bibliis nostris *Polyglottis* plerunque habent lineolam
 istam occultationis subscriptam, & etiam תּוֹ ל semper
 ascribitur *Kushoi*. Hic autem διεξοδικῶς notemus quod
 hunc in modum *Nan* Schevatum ante ל plerunque
 occultatur, ut אֲנִי־לֵךְ legatur *mditto, urbs*.

אֲנִי־לֵךְ

§. 5. Priusquam autem declinationibus hisce Colophonem addamus, notandum est quod quædam nomina primæ habent pluralem secundæ, quædam secundæ habent pluralem primæ, & quædam utriusque. Sic

جَـٰٓءَ cor, plur. جَـٰٓءَ corda. مَـٰٓءَ verbum,

مَـٰٓءَ verba. پَـٰٓءَ pes, پَـٰٓءَ pedes.

سَـٰٓءَ hora, سَـٰٓءَ & سَـٰٓءَ hora. دَـٰٓءَ

dies, دَـٰٓءَ & دَـٰٓءَ dies plur. دَـٰٓءَ do-

minus, دَـٰٓءَ, دَـٰٓءَ, & دَـٰٓءَ domini. Hujusmodi

plura legenti occurrent.

§. 6. In utraque præterea declinatione observandum est, quod quæ oriuntur a verbis secundam radicalem geminantibus, si eam in plurali habent geminatam,

in pronunciatione occultant, ut دَـٰٓءَ populus,

دَـٰٓءَ. دَـٰٓءَ causa, دَـٰٓءَ.

disbat, sanctus es. ^hקדיש ^hKadishu, sanctus est. Sic
^hחייב ^hdebitor est. Gal. 5. 3.

§. 5. Quod si dictio præcedens ^hתו ^hterminetur in ^oי, illud (^oי) supra ^hי, five scribatur ^hי, five coalescat, mutatur in (^oי:) ut si præcederet ^hיחזק, fit ^hתו ^hיחזק ^hhorca-u, hic est. Sic præcedente ^hיהוה ^hDominus, fit ^hתו ^hיהוה ^hI Sam. 3. 18. Sic denique ex ^hיחזק & ^hתו coalescentibus fit ^hיחזק ^hhoc est.

§. 6. Notandum præterea est, quod ^hתו ita coalescens cum præcedente vel etiam separatum, aliquando est *Pleonasticum* & nihil præter emphasin sententiae addit, ut ^hיחזק ^hתו ^hיחזק ^hex corde enim. Mat. 15. 17. Sic & Psal. 5. 3. ^hיחזק ^hתו ^hיחזק

^hיחזק ^hתו ^hיחזק ^hPropterea quod ad te oro. Ita est in Bibliis Polyglottis, at Editio Psalmorum *Erpeniana* ^hתו illud non habet. Sic denique ^hיחזק ^hquis? Hoc autem inter legendum diligenter est observandum.

§. 7. Tantum de Pronominibus integris. Defectiva

סִפְּחִיתָּהּ legitur *sphitto, navis*. Sic denique hæc
 אֲנִי & אַתָּה leguntur *at*, quomodo etiam א in
 אַתָּה occultatur.

§. 3. Omnia pronomina vicem gerunt verbi sub-
 stantivi סוּמ *sum*. At tunc in pronunciatione co-
 alescunt cum præcedente dictione, } in אֲנִי & אַתָּה in
 סוּמ occultatis, ut אֲנִי אֲנִי *Omar-no, dicens sum*
 vel dico. אֲנִי קַדִּישׁ *Kadish-no, sanctus sum*. Sic
 אַתָּה קַדִּישׁ *Kadish-at sanctus es*. אַתָּה קַדִּישִׁין
Kadishin-atun, sancti estis. Sic סוּמ אַתָּה
At-u, tu es. סוּמ סוּמ *hu-u, ille est*. סוּמ קַדִּישׁ
Kadish-u, sanctus est.

§. 4. Hinc quandoque prima litera prorsus abjecta
 præcedenti dictioni immediate junguntur, ut אֲנִי קַדִּישׁ
Kadishno, sanctus sum. Præcedente autem Participio
 desinente in י, illud etiam abjicitur, ut אֲנִי קַדִּישׁ
Gobenno, eligens sum seu eligo, pro אֲנִי קַדִּישׁ. Sic
 אֲנִי in אֲנִי aliquando abjicitur, ut אֲנִי קַדִּישׁ
eligimus, pro אֲנִי קַדִּישׁ. Sic אֲנִי קַדִּישׁ *Ka-*
dishtat.

CAP. IX.

De Verbo.

UT Verbi formationem clarius & distinctius ostendamus, primo *generales* deinde *speciales* ponemus regulas.

*Regulae generales omnibus conjugationibus
& temporibus inservientes.*

1. Ubicunque Grammaticæ analogia postulat, ut secunda radicalis haberet (°) pro ea substituitur (°) si aliqua ex literis ב ג ד ה immediate sequatur: ut in *Benoni*, בְּנֹנִי *jubens*, si aliqua ex literis prædictis sequatur, (°) mutatur in (°) ut בְּנִי *dicens*.

Sic & in *Ethpeel* בְּנִי pro בְּנִי *seminatus est*.

2. Quæcunque Persona ullibi desinit in ו vel ל , illud ו vel ל non pronunciatur, ut בְּנִי *mandarunt*, non legitur *pkadu*, sed *pkad*. Sic בְּנִי

mandabit, non legitur *tephkudi* sed *tephkud*. Hinc in accuratis codicibus, præsertim in accuratissimis nostris Bibliis *Polyglottis*, nunquam habent vocales suas expressas. Et hinc etiam est (quod diligenter observandum) quod in tertia persona fœminina plurali

Ind sæpe omittitur, ut pro בְּנִי *mandarunt* *fœm.* legitur בְּנִי : sic pro בְּנִי & *genuerunt*

CAP.

Not. 2. Quæ desinunt in on , ut ol^\veesol *admira-*
tus est, sunt perfecta & flectuntur sicut perfecta se-
cus ac apud Hebræos.

§. 2. *Ethpeel*, forma *Passiva* $\tau\epsilon$ *Peal*, formatur
ab eo præponendo L^\vee , & mutando (\vee) in (τ), ut

$\text{p}^\vee\text{d}^\vee$, $\text{p}^\vee\text{d}^\vee\text{L}^\vee$ *mandatur*. Significatio autem ejus

aliquando est *Activa*, ut $\text{p}^\vee\text{d}^\vee\text{L}^\vee$ *consultavit*. Mat.

26. 4. quomodo etiam se habet in aliis conjugatio-
nibus *Passivis*, ut $\text{L}^\vee\text{p}^\vee\text{L}^\vee$ *acquisivi*. Mat. 25. 20.

Sic $\text{p}^\vee\text{d}^\vee\text{L}^\vee$ *considerans*. Rom. 4. 19. Sæpe etiam

reciproca est significatio, ut *Hithpael* apud Hebræos, ut
 $\text{p}^\vee\text{d}^\vee\text{L}^\vee$ *parabo me*. Psal. 5. 4.

Not. In verbis incipientibus a p^\vee z m j , eadem
est hic *metathesis* quæ apud Hebræos in *Hithpael*, ut
 $\text{p}^\vee\text{d}^\vee$ *invenit*, $\text{p}^\vee\text{d}^\vee\text{L}^\vee$ *inventus est*. Sic etiam

j in z mutatur, & z in p^\vee , ut p^\veez *seminavit*,

p^\veez *seminatus est*. L^\veez *ornavit*, $\text{L}^\vee\text{p}^\vee\text{z}$ *or-*
natus est. Quando autem L geminatur, hæc meta-
thesis excidit, ut $\text{p}^\vee\text{L}^\vee\text{L}^\vee$ *contemnitur*.

§. 4. *Pael* habet sub prima radicali (\vee), sub se-
cunda (τ), ut $\text{p}^\vee\text{d}^\vee$ *jussit*.

igitur ^ויִשְׂרָאֵל. Gen. 6. 4. Et sic pro ^ויִשְׂרָאֵל ex-
 cata sunt legitur ^ויִשְׂרָאֵל. Gen. 8. 13. At tunc
 Persona distinguitur a tertia singulari masculina
 dummodo duobus punctis superscriptis, quæ quia
 personæ non habent literam illam ^ו vel ^ו sem-
 scriptam etsi non lectam habent.

Regula speciales, & primo de conjugationibus.

§. 1. Conjugationes sunt sex, tres Activa, Peal,
 el, Aphel, & tres Passiva, Ethpeel, Ethpaal, &
 thtaphal.

§. 2. Tertia Persona Peal exhibet ipsum thema, & ha-
 bet sub prima radicali Scheva, (aliquando habet vocalem,
 refertim (°) in incipientibus א, ut ^ואִלַּם didi-
 ci sub secunda (°) vel (°,) ut ^ומִלַּךְ mandavit,
^ונָדָם dormiuit. At quæ terminantur in ך sub se-
 cunda habent (°,) ut ^וגִּלְגַּל revelavit.

Not. 1. Quæ in (°) terminantur plerunque sunt
 transitiva, ut ^ויִרְאָה timuit, ^ואִכְלָה esurivit, &c.
 hæc retinent (°,) ubicunque alia retinent suum
 (°,) ut ^ואִמְרָה mandarunt, ^ואִסְעֶה ascenderunt.
 Hujus etiam generis sunt quæ in medio habent ך, &
 quia ך non patitur ante se Scheva, transfert vocalem
 ad præcedentem literam, ut ^ואִפְתָּח petiit, ^ואִפְתָּח
 palus fuit.

Not. 2.

at cum verbo substantivo יָצַח , denotat *plusquam perfectum*, ut $\text{יָצַח} \text{פָּקַד}$ praecepisset. Imperfectum autem formatur per participium & יָצַח , ut פָּקֵד יָצַח praecebat.

2. Benoni *nudum* denotat *praesens* tempus, & quidem nullo addito pronominæ *tertiam personam*: addito vero istarum personarum pronomibus, *primam* vel *secundam*, ut פָּקֵד praecepit, $\text{אֲנִי} \text{פָּקֵד}$ praecipio, $\text{אַתָּה} \text{פָּקֵד}$ praecipis, cum יָצַח (uti dictum est) denotat *prateritum imperfectum*. Cum פָּקֵד vel פָּקֵדֵנִי denotat *participium praesens*, ut פָּקֵדֵנִי vel פָּקֵדֵיכֶם praecepiens, & aliquando sine illis.

3. Peil plerunque sub prima radicali habet Scheva, sed aliquando etiam (ו,) ut וְעָבַר oneratus. Esa. 1. 4. Hoc autem tempus saepissime denotat *prateritum Passivum* Indicativi modi, ut וְעָבַר jussus est. Cum וְעָבַר vel וְעָבְרָה denotat *participium passivum*, ut Marc. 2. 3. Adduxerunt ei paralyticum וְעָבְרָה portatum. Aliquando etiam sine illis. Nonnunquam vero & *Activam* habet significationem, ut וְעָבַר faciens vel facit. Rom. 15. 18.

4. Infinitivus omnis pro characteristica sua ad frontem

Not. 1. Ex hisce vocalibus potius quam ex *Da-*
hæc conjugatio est discernenda, *Dagesh* enim seu
shoi solis literis *Begadkephat* superponitur.

Not. 2. Ad hanc formam referuntur verba *Qua-*
ta, ut *עָרַב* eripuit, *מָגִיד* magnificavit,
סָבַל toleravit, *מָהֵר* festinavit, *שָׁלַח*
objecit, *מָלַךְ* discipulos fecit : quæ omnino fle-
untur sicut Perfecta in *Pael*, ideoque non indigent
ova formatione.

Ethpaal formatur a *Pael* præponendo *L*, & mu-
tando (°) in (°,) ut *Pael* *פָּדַה*, *Ethpaal* *לָפַד*
mandatus est.

§. 5. *Aphel* fit a *Peal* præponendo *ʔ*, & mutando
(°) in (°,) ut *ʔָבַד*, *Aph.* *ʔָבַדְתִּי* subire fe-
cit : & hinc formatur *Ethtaphal*, præponendo *L*,
& mutando *ʔ* in *L*, & (°) in (°,) ut *לָאָבַדְתִּי*,
לָאָבַדְתִּי. Omnium autem harum conjugationum
significationes e lingua Hebraica sunt petendæ.

§. 6. Hactenus de conjugationibus. Sequuntur *Va-*
rii flectendi modi, qui etiam sunt sex, *Præteritum*,
Benoni sive *participium præsens*, *Pehil* sive *participium*
præteritum, *Imperativus*, *Infinitivus*, & *Futurum*. De
omnibus hisce sequentes observentur regulæ.

1. *Præteritum nudum* denotat *Præteritum perfectum*,
at

dicalis lineolam quietis sibi habet subscriptam, adeo ut עֲתֵּפֶד legatur *Ethpad*, nihilominus communiter legunt *ethpakd*, Δ non totaliter occultato.

6. *Futurum* formatur ab *Imperativo* præponendo unam ex literis ל , in *Pcal* cum (׀ ,) in *Aphel* cum (׀ ,) & in *Pael* cum *Scheva*, nisi ׀ , quæ habet (׀) ubicunque debuit habere *Scheva*.

Not. 1. In hoc autem futuro tempore tertia masculina singularis & prima persona pluralis semper est eadem. Quomodo ideo una ab alia est dignoscenda? Per *punctum*; tertia enim singularis habet *punctum subscriptum* & prima pluralis *superscriptum*, quod diligenter observandum.

Not. 2. Futurum semper terminatur ut Imperativus, adeo ut sive Imperativus terminetur in (׀) sive in (׀) sive in (׀ ,) illius vestigia Futurum ad amissim premit.

Reliqua ad doctrinam de verbo pertinentia *Paradigma* exhibebit, uti & quæ dicta sunt magis explicabit. Hoc ideo proximo capite tradetur.

em assumit ו , & in omnibus conjugationibus nisi
 al, & in illa aliquando, ad calcem assumit (ה), ut
 al וְעָשָׂה , Pael $\text{וְעָשָׂה$ & sic de cæteris, ut
 in Paradigmate videre est.

Hic autem notandum est, quod modus hic flectendi
 nunquam valet Infinitivum nisi præponatur ל , ut
 לְעָשֶׂה præcipere seu ad præcipiendum. Sine ל
 usurpatur solummodo ut Gerundium in do, ut
 $\text{עָשֶׂה$ præcipiendo præcepit. Omnes autem
 hebræorum literæ וְעָשָׂה hic non in usu sunt, sed
 tantum ל , ut antea dictum est, & לְעָשֶׂה . Inter
 לְעָשֶׂה autem & Infinitivum aliquando intercedit ל , ut
 לְעָשֶׂה לְעָשֶׂה a præcipiendo.

5. Imperativus desinit vel in (ה), ut עָשֶׂה præ-
 cepe : vel in (ו), præsertim in iis verbis quæ in
 præterito terminantur in (ו :) vel denique in (ו),
 ut עָשֶׂה fac sic. Prov. 6. 2. Imperativus
 autem præter communem seu proprium, etiam usum
 præteriti sæpe exhibet.

Hic etiam notandum est, quod in omnibus Impera-
 tivis Passivis non solum ו & ו in fine quiescunt,
 juxta regulam secundam generalem, sed & media ra-
 dicalis

Pehil.

Sing.

Fœm.

Mas.

Desideratur.

Plur.

Infinitivus.

Infinitivus.

Imperativus.

Sing.

Fœm.

Mas.

Imperativus.

Sing.

Fœm.

Mas.

Plur.

Plur.

Futurum.

Sing.

Fœm.

Mas.

Futurum.

Sing.

Fœm.

Mas.

I. c.

Plur.

C A P. X.

Paradigma Verbi Perfecti.

Ethpeel.

פָּעַל

Peal.

פָּסַח.

Sing.

Sing.

Fœm.

Maf.

Fœm.

Maf.

פָּעַלְתִּי

פָּעַלְתָּ 3.

פָּעַלְתִּי

פָּעַלְתָּ 3.

פָּעַלְתְּ

פָּעַלְתְּ 2.

פָּעַלְתְּ

פָּעַלְתְּ 2.

פָּעַלְתְּ 1.

Common.

פָּעַלְתְּ 1.

Plur.

Plur.

פָּעַלְתֶּם 3.

פָּעַלְתֶּם 3.

פָּעַלְתֶּם 2.

פָּעַלְתֶּם 2.

פָּעַלְתֶּם 1.

פָּעַלְתֶּם 1.

Benoni.

Benoni.

Sing.

Sing.

Fœm.

Maf.

Fœm.

Maf.

פָּעַלְתִּי

פָּעַלְתִּי

פָּעַלְתִּי

Plur.

Plur.

פָּעַלְתֶּם

פָּעַלְתֶּם

פָּעַלְתֶּם

Pehil.

Benoni.

Sing.

Fœm.

Mas.

יִשְׁלַח יִשְׁלַח

Plur.

יִשְׁלַח יִשְׁלַח יִשְׁלַח

Benoni.

Sing.

Fœm.

Mas.

יִשְׁלַח יִשְׁלַח

Plur.

יִשְׁלַח יִשְׁלַח יִשְׁלַח

Pehil.

Sing.

Fœm.

Mas.

יִשְׁלַח יִשְׁלַח

Desideratur.

Plur.

יִשְׁלַח יִשְׁלַח

Infinitivus.

יִשְׁלַח

Imperativus.

Sing.

Fœm.

Mas.

יִשְׁלַח יִשְׁלַח

Infinitivus.

יִשְׁלַח

Imperativus.

Sing.

Fœm.

Mas.

יִשְׁלַח יִשְׁלַח

Plur.

Plur.

Plur.

Fœm.

Maf.

Fœm.

Maf.

יִשְׁמְרוּ יִשְׁמְרוּ 3. יִשְׁמְרוּ יִשְׁמְרוּ 3.

יִשְׁמְרוּ יִשְׁמְרוּ 2. יִשְׁמְרוּ יִשְׁמְרוּ 2.

יִשְׁמְרוּ I. C.

יִשְׁמְרוּ I. C.

Ethpaal.

Pael.

Præteritum.

Præteritum.

Sing.

Sing.

Fœm.

Maf.

Fœm.

Maf.

יִשְׁמְרוּ יִשְׁמְרוּ 3.

יִשְׁמְרוּ יִשְׁמְרוּ 3.

יִשְׁמְרוּ יִשְׁמְרוּ 2.

יִשְׁמְרוּ יִשְׁמְרוּ 2.

יִשְׁמְרוּ I. C.

יִשְׁמְרוּ I. C.

Plur.

Plur.

יִשְׁמְרוּ יִשְׁמְרוּ 3. יִשְׁמְרוּ יִשְׁמְרוּ 3.

יִשְׁמְרוּ יִשְׁמְרוּ 2. יִשְׁמְרוּ יִשְׁמְרוּ 2.

יִשְׁמְרוּ I. C.

יִשְׁמְרוּ I. C.

Beno

Ethtaphal.

Aphel.

Præteritum.

Præteritum.

Sing.

Sing.

Fœm.

Mas.

Fœm.

Mas.

לְפָדַתְּ לְפָדַתְּ 3.

לְפָדַתְּ לְפָדַתְּ 3.

לְפָדַתְּ לְפָדַתְּ 2.

לְפָדַתְּ לְפָדַתְּ 2.

לְפָדַתְּ I. C.

לְפָדַתְּ I. C.

Plur.

Plur.

לְפָדַתְּ לְפָדַתְּ לְפָדַתְּ 3.

לְפָדַתְּ לְפָדַתְּ לְפָדַתְּ 2.

לְפָדַתְּ I. C.

לְפָדַתְּ I. C.

Benoni.

Benoni.

Sing.

Sing.

Fœm.

Mas.

Fœm.

Mas.

לְפָדַתְּ לְפָדַתְּ

לְפָדַתְּ לְפָדַתְּ

Plur.

Plur.

לְפָדַתְּ לְפָדַתְּ לְפָדַתְּ 3.

Pehil

Plur.

Plur.

ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥ ॐ नमो भगवते वासुदेवाय ॥

Futurum.

Futurum.

Sing.

Sing.

Fæm.

Mas.

Fæm.

Mas.

c. ٣. ۱۰۹۸

[illegible]

2. $\frac{1}{2} \frac{1}{2}$ $\frac{1}{2} \frac{1}{2}$

2. $\frac{1}{x^2} = x^{-2}$

၂၀၁၆ I. C.

१७१३ I. C.

Plur.

Plur.

[illegible]

$\frac{1}{\sqrt{2}} \begin{pmatrix} 1 & i \\ 0 & 1 \end{pmatrix}$

I.C.

109 I. C.

Ethtaphal.

Futurum.

Futurum.

Sing.

Fœm.

Mas.

3. יֵלֶכְךָ לֵלֶכְךָ יֵלֶכְךָ 3. יֵלֶכְךָ לֵלֶכְךָ יֵלֶכְךָ

2. יֵלֶכְךָ לֵלֶכְךָ יֵלֶכְךָ 2. יֵלֶכְךָ לֵלֶכְךָ יֵלֶכְךָ

1. c. יֵלֶכְךָ לֵלֶכְךָ יֵלֶכְךָ

1. c. יֵלֶכְךָ לֵלֶכְךָ יֵלֶכְךָ

Plur.

Plur.

3. יֵלֶכְךָ לֵלֶכְךָ יֵלֶכְךָ 3. יֵלֶכְךָ לֵלֶכְךָ יֵלֶכְךָ

2. יֵלֶכְךָ לֵלֶכְךָ יֵלֶכְךָ 2. יֵלֶכְךָ לֵלֶכְךָ יֵלֶכְךָ

1. c. יֵלֶכְךָ לֵלֶכְךָ יֵלֶכְךָ

1. c. יֵלֶכְךָ לֵלֶכְךָ יֵלֶכְךָ

CAP. XI.

De Verbis Defectivis.

HActenus de verbo *Perfecto*. Sequuntur *Defectiva*, quæ ordine ad verba perfecta, quantum possunt, reducemus, omnemque differentiam ostendemus.

§. 1. Defectiva *nun* ad perfecta verba reducuntur, modo hanc observes regulam, *Omne nun Schevatum abjicitur*: ex. gr. ex Infinitivo אֵלֶכְךָ

exire.

Pehil.

Sing.

Fœm.

Maf.

ܐܡܪܬܐ

ܐܡܪܬܐ

Desideratur.

Plur.

ܐܡܪܬܐ

ܐܡܪܬܐ

Infinitius.

Infinitivus.

ܐܡܪܬܐ

ܐܡܪܬܐ

Imperativus.

Imperativus.

Sing.

Sing.

Fœm.

Maf.

Fœm.

Maf.

ܐܡܪܬܐ

ܐܡܪܬܐ

Plur.

Plur.

ܐܡܪܬܐ

ܐܡܪܬܐ

Futurum

At hoc **י** in declinando sæpe omittitur, ut **יָמַלְתִּי**, uti & aliquando retinetur.

§. 3. Defectiva prima **י** ad analogia reducuntur, seu eorum flectendi modum sequentur, si modo observes, quod in Aphel **י** mutatur in **ו**, ut pro **אָכַלְתִּי**, **אָכַלְתָּ** comedit, sic & **אָכַלְתֶּם**, **אָכַלְתֶּן**; & aliquando in **ל**, ut ab **אָכַלְתָּ** venit fit Aphel **אָכַלְתִּי** adduxit: Deinde quod **י** semper habet vocalem aliquam pro suo Scheva, ut pro **אָכַלְתִּי**, **אָכַלְתָּ** comedit.

Et in conjugationibus Pael & Ethpaal in utroque Participio, Infinitivo, & Futuro, ubi literæ formativæ præfiguntur, quæ secundum analogiam haberent Scheva, **י** vocalem suam (juxta regulam c. 3. n. 3.) literæ illi formativæ accommodat, ut pro **אָכַלְתִּי** ut **אָכַלְתִּי**, **אָכַלְתָּ**; & hinc est quod **י** aliquando excidit, ut pro **אָכַלְתִּי** dicitur **אָכַלְתִּי**.

Mat. 4. 23.

Notandum præterea est, quod quando terminatio Imperativi fit in (**ו**,) Olaph habet (**ו**,) at quando fit in (**ו**,) Olaph habet (**ו**,) ut **אָכַלְתִּי** claudere, **אָכַלְתִּי** dic. At irregulare est illud **אָכַלְתִּי** veni. Apoc. 22. ult. ab **אָכַלְתִּי** venit: sed semper ita occurrit.

E

Deinde

re, quomodo se haberet si verbum perfectum esset,
 cias Schevatum, & erit ^ושָׁחַט. Sic pro impe-
 vis ^ושָׁחַט exi, ^ושָׁחַט custodi, ^ושָׁחַט cade,
 tur ^ושָׁחַט, ^ושָׁחַט, ^ושָׁחַט : pro Aphel ^ושָׁחַט, ^ושָׁחַט
 xit, & sic de cæteris.

Not. 1. Non semper hujusmodi patiuntur anoma-
 m, sed aliquando perfecte flectuntur, ut ^ושָׁחַט
 cere fecit. Act. 16. 29.

§. 2: Defectiva geminatione secunda radicalis in
 bil Peal, in Pael & Ethpaal perfecte flectuntur, ut
^ושָׁחַט, ^ושָׁחַט, ^ושָׁחַט : & in aliis locis ad perfecta
 ducentur hac observata Regula, Prima litera ge-
 minata abjicitur ; e. g. pro ^ושָׁחַט comminutus est,
 llas primum ^ושָׁחַט, & erit ^ושָׁחַט. Sic pro ^ושָׁחַט com-
 nuti sunt, ^ושָׁחַט. Sic pro ^ושָׁחַט, ^ושָׁחַט : pro in-
 itivo ^ושָׁחַט, ^ושָׁחַט, pro imper. ^ושָׁחַט, ^ושָׁחַט;
 ro futuro ^ושָׁחַט, ^ושָׁחַט : in Aphel pro ^ושָׁחַט,
^ושָׁחַט ; & sic in omnibus, nisi in Benoni Peal, ubi me-
 um illud radicale seu prima litera geminata muta-
 ur in ^ו, ut pro ^ושָׁחַט, legitur ^ושָׁחַט comminuens.

dente (°,) ut Infin. ^{וְיָחַד}, Fut. ^{יִחַד}, ^{יִחַדְוּ}.

At interdum etiam per nudum (°) Futurum indicatur, ut pro ^{יִחַד}, ^{יִחַדְוּ}. Sic ^{יָלַד}, ^{יָלַדְוּ}, ^{יָלַדְוּ}.

Sic ^{יָלַדְוּ}. Mat. 19. 28. ^{יָלַדְוּ}. Psal. 131. ab

^{יָלַדְוּ} sedebat. Sic & ^{יָלַדְוּ} maneat. Gen. 24. 55.

Ad hunc etiam modum Infinitivus aliquando formatur, ut ^{יָסַדְוּ} pro ^{יָסַדְוּ} sedere.

3. In *Aphel* mutes ^{וְ} in ^{וּ}, ut ^{יָסַדְוּ}, ^{יָסַדְוּ}, &c. At aliquando etiam manet

^{וְ}, ut ab ^{יָסַדְוּ} in *Peal*, fit *Aphel* ^{יָסַדְוּ} lactavit.

4. Observes quod dantur tria quæ in *Imperativo* flectuntur sicut *Defectiva Nun*, abjiciunt scilicet primam radicalem, ut ^{יָסַדְוּ} sedit, Imp. ^{יָסַדְוּ} sede,

^{יָסַדְוּ} dedit, Imper. ^{יָסַדְוּ} da, & ^{יָסַדְוּ} cognovit,

Imp. ^{יָסַדְוּ} cognosce. Hinc Psal. 4. 3. ^{יָסַדְוּ} cognoscite.

§. 5. Sequuntur quiescentia medio ^{וּ}. Etsi talis status, qualis est ^{יָסַדְוּ} surrexit, in *Præterito* nunquam invenitur; vocantur tamen quiescentia medio ^{וּ}, quia ^{וּ} invenitur, in *Imperativo*, & *Futuro*, & in aliis etiam temporibus sed mutatum in aliam literam vel vocalem. vid. in *Præterito Peal*, omni *Infinitivo*, & *Pehil Aphel*, mutatur in (°) in *Benoni Peal* in

Deinde quæ in *Futuro* terminantur in (ח) habent
 literas ל, (ח); ut יֹאכֵחַ comedet, at quæ ter-
 minantur in (ו,) habent ad literas illas (ח,) ut יֵאָחַז
 didicero, יֵאָחַז didiceris. Imo prima illa litera
 in *Futuro* aliquando expungitur, ut יֹאכֵחַ come-
 deret, pro יֹאכֵחַ. *Exod.* 34. 26.

Infinitivus sub formativo suo יֹאכֵחַ plerunque habet
 ו, ut יֹאכֵחַ comedere: at aliquando etiam ha-
 bet (ח,) ut יֹאכֵחַ ad eundem. *Mat.* 24. 1.
 Hic denique notandum, quod *Ethpeel* duplex est,
 Aliquando י radicale pro *Scheva* habet (ח,) ut
 יֹאכֵחַ comestus est, *Fut.* יֹאכֵחַ, &c. 2. Ali-
 quando י radicale mutatur in ל, ut יֹאכֵל, יֹאכֵל,
 יֹאכֵל, &c.

§. 4. Defectiva prima יֹאכֵחַ, semper habent (ח) in
 ne, ut יֹאכֵחַ genuit, & ad perfecta referentur, si
 modo

1. In *Præterito* & *Imperativo* pro more mutes *Sche-*
 va in (ח,) ut יֹאכֵחַ genuit, יֹאכֵחַ gigne.

2. In *Infinitivo* & *Futuro* mutes ו in י præce-
 dente

Ethpeel.

Fœm.

⁷
 אֶפְעַלְתִּי
 #
 ..

vel

⁷
 אֶפְעַלְתָּ
 #
 ..

Mas.

⁷
 עָפַעְתָּ
 #
 Pret.

vel

⁷
 עָפַעְתָּ
 #
 ..

⁷
 עָפַעְתָּ
 #
 Benoni.

⁷
 עָפַעְתָּ
 #
 Infinit.

⁷
 עָפַעְתָּ
 #
 Imper.

⁷
 עָפַעְתָּ
 #
 Futur.

Aphel.

Pret. עָפַעְתָּ. Ben. עָפַעְתָּ. Pehil עָפַעְתָּ.

Infinit. עָפַעְתָּ. Imper. עָפַעְתָּ. Fut. עָפַעְתָּ.

Sic עָפַעְתָּ ponam a עָפַעְתָּ posuit, cum vocali (7)

juxta regulam cap. 9. 6. 6. Gen. 3. 15. Ethta-
 phal eodem modo se habet ac Ethpeel.

prima voce, in aliis in ו : omnibus aliis tempo-
bus & conjugationibus mutatur in ו , nisi in *Pael*
Ethpaal, in quibus media radicalis ו nunc retine-
tur, ut וּוּ junxit; nunc autem mutatur in ו , &
ind quidem sapissime, ut וּוּ stabilivit; & tunc
perfecte flectuntur sicut וּוּ .

Hoc denique observes, quod in omnibus tempori-
bus *Ethpeel* nunc simplex nunc duplex ל inveniri
est; nunc vid. scribitur וּוּל , nunc וּוּלל . Sed
carius omnia videre est in decurtato hoc Paradigmate.

Peal.

&c. וּוּוּ plur. &c. וּוּוּ וּוּוּ וּוּ Prat.

וּוּוּ וּוּוּ וּוּוּ וּוּוּ Benoni.

וּוּוּ וּוּוּ וּוּוּ וּוּוּ Pehil.

וּוּוּ Infinit.

וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ וּוּוּוּ Imper.

&c. וּוּוּוּל וּוּוּוּ Futur.

Ethpeel.

2. Omne Præt. foem. 3. pers. terminatur in אָ, & quæ in י in masc, in ל.

3. Tertiæ personæ plurales Præteriti in אָ, & quæ in י masc. sing, in ו. Aliquando autem movent ו & assumunt ו, ut pro אָלָה, וְאָלָה.

4. Omne Futurum, Benoni, & Pehil Peal in (וּ), Pehil Pael & Aphel in אָ.

5. Omnis Infinitivus in אָ, י in א mobile commutato, nisi Infinitivus Peal qui definit in י.

6. Imperativus Peal in אָ, Ethpeel in אָ, alii omnes in י. Unum autem hic notandum, vid. quod verbum אָלָה convertit in Imperativo Ethpaal sæpe radices ultimam amittit, & sic pro אָלָה convertere, plerunque occurrit אָלָה, ut Psal. 6. 4. Ps. 90. & passim alibi.

Priusquam autem ipsum Paradigma aggrediar, aliud ulterius considerandum est, vid. quod quamvis Futurum plerunque definit in ו (uti antea dictum est)

ut אָלָה, אָלָה, &c. verbum tamen אָלָה fuit,

facit Futurum אָלָה & אָלָה erit m. אָלָה &

אָלָה erit foem. אָלָה & אָלָה ero. Ut omnia

CAP. XII.

De Defectivis tertia radicali.

Efectiva ultima *ʔud* & ultima *Olaph* eodem modo flectuntur, nisi in Præterito Peal, in quo defectiva **u** sic formantur.

u

#

adificavit.

Sing.

Fœm.

Mas.

u

u 3.

#

u

u 2.

#

u 1. c.

#

Plur.

u & **u** 3.

#

u 2.

#

u & **u** 1. c.

#

Quod ad reliquam formationem defectivorum **u** & hæ observentur regulæ.

1. Omne Præteritum masculinum 3. pers. termina-
in (ʔ,) & Præt. Peal etiam in ʔ.

2. omne

&c. מַחֲבִיר מַחֲבִיר Pael.

&c. מַחֲבִיר מַחֲבִיר Ethpa.

מַחֲבִיר מַחֲבִיר מַחֲבִיר Aphel.

&c. מַחֲבִיר מַחֲבִיר Ethta. 1.

Pehilin.

מַחֲבִיר מַחֲבִיר מַחֲבִיר Peal.

מַחֲבִיר מַחֲבִיר מַחֲבִיר Pael.

מַחֲבִיר מַחֲבִיר מַחֲבִיר Aphel.

Infinitivi.

מַחֲבִיר Peal.

מַחֲבִיר Ethpe.

מַחֲבִיר Pael.

מַחֲבִיר Ethpa.

מַחֲבִיר Aphel.

מַחֲבִיר Ethta.

Imperativi.

tem clarius elucescant, jam Paradigma hujusce ver-
proponam.

Paradigma desinentium in |.

Praterita omnium conjugationum.

1. c. 2. fœ. 2. m. 3. fœ. 3. m.

חָתַם חָתַמְתָּ חָתַמְתְּ חָתַמְתִּי חָתַמְתְּ *sng. Peal.*

חָתַמְתֶּם חָתַמְתֶּיךָ חָתַמְתֶּיךָ חָתַמְתִּי חָתַמְתֶּם *pl.*

חָתַמְתֶּם חָתַמְתֶּם

&c. חָתַמְתֶּם חָתַמְתֶּם חָתַמְתֶּם *Ethpe.*

&c. חָתַמְתֶּם חָתַמְתֶּם חָתַמְתֶּם *Pael.*

&c. חָתַמְתֶּם חָתַמְתֶּם חָתַמְתֶּם *Ethpa.*

&c. חָתַמְתֶּם חָתַמְתֶּם חָתַמְתֶּם *Aphel.*

&c. חָתַמְתֶּם חָתַמְתֶּם חָתַמְתֶּם *Ethta.*

Benoni in

חָתַם חָתַמְתָּ חָתַמְתְּ חָתַמְתִּי חָתַמְתְּ *Peal.*

&c. חָתַמְתֶּם חָתַמְתֶּם חָתַמְתֶּם *Ethpe.*

Pael.

C A P. XIII.

De Adverbio.

HActenus (Deo assistente) de *declinabilibus* egimus : sequuntur *indeclinabilia*, quæ sunt *Adverbi-um*, *Præpositio*, *Conjunctio*, & *Interjectio*.

Jam de adverbio.

Adverbia loci, ⁹هٰذَا *hic*, ⁹هٰنَا *huc*, ⁹هٰنَا *exñ ibi*,
⁹هٰنَا *exñθεν. Mat. 4. 21.* ⁹هٰنَا *ubi?*

Temporis, תִּנְיָן nunc, תִּנְיָן deinceps,
הַיּוֹם hinc, הַיּוֹם exinde, מָחָר
jam, nunc, מָחָר Mat. 25. 26. מָחָר cras,
מָחָר heri.

Similitudinis, אֲנִי , כְּאַנְשֵׁי , לְאַנְשֵׁי quemadmodum,
sicut, לְאַנְשֵׁי sic, ita.

Intentionis, $\mu\omega$, $\text{---}\overset{\circ}{\underset{\circ}{\omega}}$ ὅλας omnino, $\text{---}\overset{\circ}{\underset{\circ}{\omega}}$
plus, magis.

Affirmationis, na, certe.

Negationis, لا, *non.*

Dubitationis,

Qualitatis,

Imperativi.

חַיֵּה חַיֵּה חַיֵּה *Peal.*

&c. חַיֵּה חַיֵּה *Ethpe.*

חַיֵּה חַיֵּה חַיֵּה *Pael.*

&c. חַיֵּה חַיֵּה *Ethpa.*

&c. חַיֵּה חַיֵּה *Aphel.*

חַיֵּה חַיֵּה *Ethta.*

Futura.

יַחַד יַחַד יַחַד *Peal.*

יַחַד יַחַד יַחַד

יַחַד יַחַד יַחַד *Ethp.* &c. *pl.*

&c. יַחַד יַחַד *Pael.*

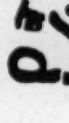
&c. יַחַד יַחַד *Ethpa.*

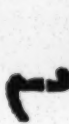
&c. יַחַד יַחַד *Aphel.*

&c. יַחַד יַחַד *Ethta.*

C A P. XV.

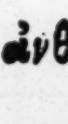

De Conjunctione.

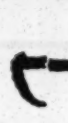

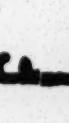

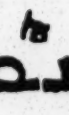
Conjunctiones conditionales, si, nisi.

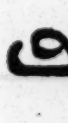

Segregativæ, sed, de vero.

Disjunctivæ, vel, sive. Mat. 15. 17.

Causales, quæ enim. eo quod,

 propterea. Luc. 19. 44. sequente ?
nam. Esa. 1. 2.

Rationales,
 ergo, itaque, propterea, idcirco,
itaque quod etiam denotat אַרְאֵה : & sæpe cum interro-
gativis usurpatur, ut   תִּישָׂא אֵינִי ?

Copulativæ, o,   etiam, quo-
que : o autem plerunque præfigitur per Scheva.

GRAMMATICÆ SYRIACÆ

LIBER SECUNDUS.

DE SYNTAXI.

CAPUT PRIMUM.

De Nomine.

UT in parte *Etymologica*, sic etiam & in hac Syntactica (Deo volente simul & assistente) omnes partes orationis, quanta possumus brevitate, percurrentur. In primo ideo hoc capite de *nomine*, eoque tam *substantivo* quam *adjectivo* agemus. De quibus sigillatim sequentes observentur canones.

§. 1. Substantivum cum substantivo ejusdem rei casu, genere, & numero convenit. Sic

1 Reg. 5. 7. & contra

Dagonem Deum nostrum.

Act. 1. 11. *viri Galilai.*

v. 16. *viri fratres.*

Act. 2. 22. *viri filii*

Israel.

§. 2. Ejusdem substantivi repetitio distributionem efficit, & aliquando emphasin denotat & multitudinem.

1. Distributionem,

Num.

CAP. XVI.

De Interjectione.

Interjectiones obsecrantis, ^hוֹדוֹ ^oquæso, ^hוֹי ob-
secro.

Comminantis, ^oוֹ. va.

Dolentis, ^hוֹי, ^hוֹי, ^oוֹי ^oheu, prob. ^hוֹי, ^hוֹי
mihi.

Optantis, ^hוֹי, ^hוֹי ^hutinam.

Exclamantis, ^hוֹי, ^hוֹי, ^hוֹי, Enge, Vah, ^oוֹי.

Detestantis, ^hוֹי ^habsit, ^hוֹי ^hpui, quod plerun-
que post se habet ^hוֹי, ut ^hוֹי ^hוֹי ^hוֹי
traestor mundum.

Demonstrantis, ^hוֹי, ^hוֹי ^hen, ecce, quæ tamen Par-
tula aliquando est tantum completiva, ut Marc.
21.

Finis Libri primi.

Act. 2. 4. Et incipiebant loqui **לשונות לשונות** *lingua lingua, i. e. variis, diversis linguis.*

§. 3. Substantivum unum regit aliud diversæ rei in genitivo casu, at hic prius substantivum est in forma constructa, ut

Psal. 59. 1. **בְּנֵי אֶרֶץ** *incola terra.*

Ibid. **בְּנֵי אֶרֶץ** *filiis terra.*

Mat. 2. 1. **בְּיָמֵי הֶרֶדֶס** *in diebus Herodis.*

Sed exempla ubique sunt in promptu.

4. Pro forma illa *Constructa* substantivum in forma *Emphatica* seu *Absoluta* vi particulæ ׀ sequentis regit alterum in genitivo casu, ut

Psal. 5. 8. **וְיִשְׂרָאֵל מִלְּפָנֶיךָ** *sed ego in multitudine bonitatis tuæ.*

Eccles. 6. 9. **טוֹב עֵינַי מִלִּפְנֵי עֵינַי** *melior est aspectus oculorum quam incessus animæ.*

Esa. 1. 3. **וְיִשְׂרָאֵל מִלִּפְנֵיךָ** *præsepe domini sui.*

Luc. 1. 69. **וְיִשְׂרָאֵל מִלִּפְנֵיךָ** *cornu salutis.*

Mat. 2. 2. **וְיִשְׂרָאֵל מִלִּפְנֵיךָ** *rex Iudaorum.*

5. Horum substantivorum posterius pro adjectivo nonnunquam ponitur, ut

Num. 17. 2. accipe ab illis virgam virgam, i. e. singulas virgas.

i
Mat. 26. 22. unus unus ex
. i. e. singuli eorum.

Marc. 6. 39.   *classes classes*;
in plures & ordine distributas convivantium *classes*.

Act. 17. 18. ^hοοιις ⁹α₁ ⁹α₂ homo homo
illis, i. e. quidam ex illis.

2. Multitudinem,

Gen. 14. 10. *Et vallis Sodomitarum* חַיְלָה חַיְלָה
multi putei Bituminis, i. e. multi putei.

d Exod. 8. 14. ^{וַיִּקְרָא} וַיִּקְרָא וַיִּקְרָא וַיִּקְרָא וַיִּקְרָא וַיִּקְרָא
pregarunt eos acervos acervos, i. e. multos acer-

Inter duo illo substantiva intercedente copula diver-
sas significatur, ut

Psal. 12. 3. in corde & in
de, i. e. diverso corde, uno in ore, alio in pectore.

Num. i. 52. וְיָשָׁב בְּמַחֲנֵי הַצִּבְיּוֹת וְיָשָׁב בְּמַחֲנֵי הַתּוֹרֵם, Et habita-

Et etiam aliquando sine copula, ut

Ad.

De Nomine Adjectivo.

§. 1. Adjectivum convenit cum suo substantivo genere, numero, & casu, præcedente vero substantivo, (si adjectivum enim præcedat supplet locum verbi substantivi,) ut

Eccles. 8. 3. **וְעַל מַה שֶּׁעָשִׂיתָ** ne persistas in re mala.

Esa. 1. 4. **בְּנֵי מַסְכִּיִּלִּים** filii corrupti.

Mat. 3. 17. **זֶה בְּרִי שִׁי** filius dilectus.

Mat. 7. 17. **כֹּתֵל טוֹב לֹא יֵבֶרֶת פְּרִי טוֹב** omnis arbor bona bonos fructus fert.

Aliquando autem, idque eleganter, inter substantivum & adjectivum intercedit **וְ**, ut

Eccles. 7. 15. **בְּיוֹם טוֹב וְעַל מַה שֶּׁעָשִׂיתָ** in die bono.

Esa. 1. 6. **וְעַל מַה שֶּׁעָשִׂיתָ** locus sanus.

Ibid. **וְעַל מַה שֶּׁעָשִׂיתָ** & plaga ruentes.

§. 2. Omnia Adjectiva nominalia & participialia in gradu positivo & in forma constructa regunt genitivum, qui apud Latinos nunc per Ablativum nunc per Accusativum exponitur, ut

1 Par. 12. 8. **וְעַל מַה שֶּׁעָשִׂיתָ** homines valentes robore.

Eccles. 8. 10. **וְהֵלְכֵם מִלְּקֹדֶשׁ** et

loco sanctitatis abierunt, i. e. et de loco sancto.

Mat. 3. 4. **וְהָיָה מִלְּשָׁנָה** mel sylva, i. e. mel syl-
vestre.

Act. 16. 6. **וְהָיָה הַרוּחַ** Spiritus sanctua-
ris, i. e. Spiritus sanctus.

Heb. 9. 4. **וְהָיָה הַכֵּל** urna auri, i. e.
aurea.

6. Sic etiam substantivum cum prepositione saepe
surpatur pro adjectivo, ut

1 Par. 12. 1. **וְהָיָה כָּל־הָעָם** & illi
eum fortitudine aderant omnes Davidi, i. e. et illi
fortes.

Psal. 29. 4. **וְהָיָה כְּחַלְּלָהּ**
וְהָיָה כְּחַלְּלָהּ vox Domini in potentia, vox Domini
in gloria, i. e. vox Domini est potens, vox Domini
est gloriosa.

Esa. 1. 5. **וְהָיָה כָּל־רֹאשׁ**
וְהָיָה כָּל־רֹאשׁ omne caput ad dolorem & omne cor ad
dolerorem, i. e. omne caput dolens est, & omne cor
dolerens.

Hactenus de nomine substantivo.
Sequitur nomen Adjectivum.

De

1 Par. 12. 22. ^{וְכָל־הָעָם־בְּיָמָיו־הָיוּ־בְּכֹחַ־יָדָם} quia omnes illi erant valentes in robore, i. e. valentissimi.

Sic dicimus ^{וְהַמִּצְוָה־הַגְּדוֹלָה} magnum in lege, i. e. praeceptum maximum. Sic & dicimus ^{וְהָאֲדִיכָה} Dives in filiis hominis, i. e. ditissimus omnium.

Sic denique dicimus ^{וְהַבֶּן־הַבֶּן־הַבֶּן} vel ^{וְהַבֶּן־הַבֶּן} uti occurrit Mat. 8. 28. bene malus, i. e. pessimus.

Appendix ad Nomen.

Ut apud Hebræos, sic etiam & apud Syros, nomina ^{בֵּית} domus & ^{בֶּן} filius insignes faciunt periphrases, ut

§. I. ^{בֵּית} domus.

Psal. 31. 3. ^{בֵּית־מִלְטָה} domus refugii, i. e. refugium, uti & sæpissime occurrit in Psalmis.

Mat. 5. 25. ^{בֵּית־סוּרִי} domus vincitorum, i. e. carcer.

Mat. 9. 9. ^{בֵּית־מַלְאָכִים} domus tributorum, i. e. telonium.

Ibid. **יִשְׁתַּבְּזוּ מִן הַחֶבֶן** tenentes enses &

lypeos.

Aliquando intercedit præpositio.

1. Par. 12. 8. **וְהָיוּ כְּגִבּוֹרֵי חֵטְא** & ingen-
statura.

§. 3. Adjectivi gradus comparativus fit per **מִן**

ut **מִן הַחֶבֶן**, ut

Prov. 22. 1. **מִן הַחֶבֶן מִן הַחֶבֶן**

מִן הַחֶבֶן, excellens est nomen præ divitiis multis, i. e.
excellentiùs est.

Eccles. 6. 3. **מִן הַחֶבֶן מִן הַחֶבֶן**

dico quod melior est abortivus quam ille.

Galat. 4. 27. **מִן הַחֶבֶן מִן הַחֶבֶן**

מִן הַחֶבֶן dico quod
plures sunt filii deserta quam filii maritata.

§. 4. Adjectivi gradus superlativus fit per præpo-
sitionem **מִן**, vel etiam per **מִן**, idque vel simplici-
ter vel addito **מִן**, ut

1 Reg. 5. 9: **מִן הַחֶבֶן מִן הַחֶבֶן** plaga

maxima.

1 Par.

Huiusmodi autem passim obvia sunt. Hæc fecerunt
ant ad ostendendum quomodo ܠܝܟܝܢܐ ܕܢܝܢܐ Syri
semetipsum exprimere soliti fuerunt.

Hactenus ideo de nomine. Sequitur Pronomen.

CAP. II.

De Pronomine.

Omne Pronominum Syntaxin ad tria capita refe-
remus. 1. De Pronomine *separato*. 2. De Prono-
mine *inseparabili affixo nominibus*. 3. De Pronomine
inseparabili affixo verbis.

In hoc ideo capite de Pronomine *separabili* agemus.

S. 1. Interrogativa ܕܝܢܐ de Persona & ܕܝܢܐ

& ܕܝܢܐ de re, vocibus utriusque generis & nume-
ri inserviant; at ܕܝܢܐ in interrogando masculino
singulari tantum inservit, ut

Esa. 1. 12. ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ quis postulat
hæc?

Mat. 3. 7. ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ quis vobis
ostendit?

Mat. 8. 27. ܕܝܢܐ ܕܝܢܐ quis est iste?

Si ܕܝܢܐ substantivo postponatur gignendi casu
effeendum

Mat. 23. 28. **בֵּית מַדְבָּר** domus sepulchri,
sepulchrum.

Marc. 12. 41. **בֵּית גַּזָּא** domus gaza, i. e. the-
saurus.

Luc. 19. 29. **בֵּית זַיְתוֹן** domus oliva, i. e.
vetum.

Heb. 9. 4. **בֵּית מִשְׁחָה** domus aromatum, i. e.
aribulum.

Jac. 2. 6. **בֵּית דִּין** domus judicii, i. e.
ria.

Phil. 2. 2. **בֵּית מִלְּוִי** domus diversorii, i. e.
versorium.

Is. 2. **בֶּן** filius.

Luc. 1. 58. **בְּנֵי חֵת** filii cognationis,
cognati.

Luc. 7. 12. **בְּנֵי מִלִּי** filii civitatis,
cives.

Act. 21. 12. **בְּנֵי הָאָרֶץ** filii loci, i. e. incolæ.

Act. 25. 12. **בְּנֵי מַלְאָכָיו** filii concilii ejus,
consiliarii ejus.

1 Cor. 12. 13. **בְּנֵי חֵרֶת** filii libertatis,
liberi.

Hujusmodi

Si autem sit interrogativum aliter se habet, ut

Mar. II. 28. ^{וְיִשְׁאַלְכֶם} ^{אֵלֶיךָ} quo dominio?
qua potestate?

§. 4. ^{הַ} ^{כֵּן} qua, qualis, nomina foeminina singu-
ria refert, ut

2 Cor. 6. 14. ^{וְלֹא} ^{תִּשְׁתַּחֲוּ} ^{לָהֶם} ^{וְלֹא} ^{תִּשְׁתַּחֲוּ} ^{לָהֶם} qua communica-
tio? At ^{הֵם} ^{וְהֵם} nominibus pluralibus utriusque gene-
ris inservit, ut

Rom. 8. 30. ^{וְהַ} ^{לֵב} ^{וְהַ} ^{לֵב} ^{וְהַ} ^{לֵב} ^{וְהַ} ^{לֵב} ^{וְהַ} ^{לֵב}
quos praedestinavit, ipsos vocavit.

§. 5. Demonstrativi repetitio distributionem indi-
cat, ut

Judic. 18. 4. ^{וְכֵן} ^{וְכֵן} sic & sic fecit
mihi, i. e. ad hunc & illum modum.

CAP. III.

De Pronomine cum Nomine.

§. 1. **P**RONOMEN inseparabile est vel *præfixum* vel
affixum.

Præfixum unicum est, ^{וְ}, valetque idem quod Hebra-
orum ^{וְ}. Præfigitur autem per *Scheva*, quod an-
te vocem a *Scheva* incipientem pro more converti-
tur in (^{וְ},) ut

Esa. I. 29. ^{וְהָיָה} ^{וְהָיָה} ^{וְהָיָה} ^{וְהָיָה} ^{וְהָיָה} ^{וְהָיָה} ^{וְהָיָה} ^{וְהָיָה} ^{וְהָיָה}
ab idolis qua petie-
runt. Rom.

nos, **אֲנִי** nostrum, **לָנוּ** nobis & nos, **מֵאֵנֵינוּ** a nobis : sic **הוּא** ille, **הוּא** illius, **לוֹ** illi & illum, **מֵלֵו** ab illo : sic denique **הִיא** illa, **לָהּ** illarum, **מֵלָהּ** illis scē. **לָהֶן** vel **לָהֶן** illas. **מֵלָהֶן** ab illis, & sic de omnibus aliis.

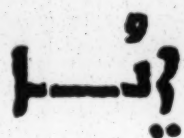
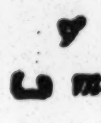

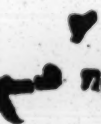
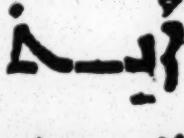

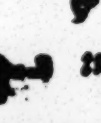
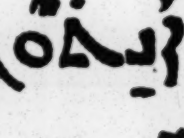
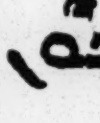

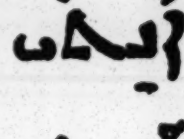
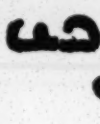
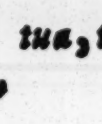

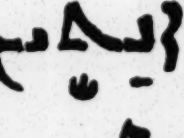

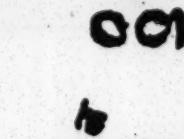

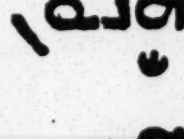
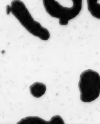

Hic ideo notandum, quod affixa quibus præponitur **אֲנִי**, usurpantur ut Pronomina possessiva, ut **אֲנִי** meus, mea, meum. **אַתָּה** tuus, a, um. **הוּא** suus, sua, suum. **אֲנִי** noster, a, um. **אֲנִי** vester, vestra, vestrum.

§. 4. Hæc Affixa junguntur vel nominibus vel verbis : (de verbis proximo capite :) & nominibus vel masculinis vel foemininis. Primo de masculinis : in his autem in utroque numero junguntur formæ emphaticæ, in singulari abjecto **אֲנִי**, in plur. **אֲנֵינוּ**, sic,

m. 8. 14.

spiritu Dei ducuntur. Sic passim.

§. 2. Affixa oriuntur a Pronominibus integris, idque modo,

	(מ) meus, a, um, me. mei, e, o.
	 noster, a, um, nos. nostri, e, o.
	 tuus, a, um, te. tui, e, o.
	 vester, vos. vestri.
 fit 	 tua, te, fa. tue, vos, fa.
	 vestra, vos, fa. vestra.
	 ejus, cum sing. ejus plur.
	 illarū sing. illas. illarū, illos plu.
	 ejus sing. eam. ejus plur.
	 illarum sing. illas. illarū plur.

§. 3. Si addas hæc affixa finitus

formabunt casus suorum primitivorum. Ex. gr.

nos,

sed *pum.* Psal. 49. 2. Sic **לב** ^ו *cordis mei*, legitur *aleb* : & sic in omnibus aliis, nisi sequatur pronomen **אני**, tunc enim **א** occultatur & (ו) redu-
citur ad dictionem præcedentem, ut **אני לב** ^ו *filii mei est.* Gen. 37. 33. Hinc autem est, quod in conjunctione hoc ab aliis affixis nonnunquam discrepat : Nam,

1. Si nomen in forma simplici ad ultimam syllabam habet vocalem aliquam, in illa forma assumit hoc affixum nihil mutato. Sic **חבר** ^ו *amicus*, **חברי** ^ו *amicus meus*, at alia affixa recipit in forma *emphatica*, ut **חברו** ^ו *amicus ejus*, &c. Sic etiam **בית** ^ו *templum*, **ביתי** ^ו *templum meum*. Sic **שם** ^ו *nomē*, **שמי** ^ו *nomen meū*. **דם** ^ו *sanguis*, **דמי** ^ו *sanguis meus*. At **בן** ^ו *filius*, quia habet (ו) in fine pro (ו,) hic *saum* recipit (ו,) ut **בני** ^ו *filius meus*. Prov. 6. 1. c. 7. 1. & passim ibi.

2. Quæ formant *emphaticam* in **ל**, abjecto **ל** ad **א** recipiunt hoc affixum **א**, ad prius *jud* assumpto (ו,) ut **לדוד** ^ו *puer*, **לדודי** ^ו *puer meus*. A forma **לדוד** ^ו fit **לדודי** ^ו *shroi solutio mea*, ab **לדוד** ^ו fit **לדודי** ^ו

Plur.

Sing.

מַלְכִּים

מֶלֶךְ

Reges.

Rex.

Reges mei מַלְכֵי מֵי מֵי Rex meus מֶלֶךְ מֵי

tui, m. מַלְכֵי תְּוִי מֵי R. tuus, m. מֶלֶךְ תְּוִי מֵי

tui, fœ. מַלְכֵי תְּוִי מֵי Rex tuus, fœ. מֶלֶךְ תְּוִי מֵי

Reges ejus, m. מַלְכֵי תְּוִי מֵי Rex ejus, m. מֶלֶךְ תְּוִי מֵי

Reges ejus, fœ. מַלְכֵי תְּוִי מֵי Rex ejus, fœ. מֶלֶךְ תְּוִי מֵי

Reges nostri, c. מַלְכֵי תְּוִי מֵי Rex noster, c. מֶלֶךְ תְּוִי מֵי

Reg. vestri, m. מַלְכֵי תְּוִי מֵי Rex vest. m. מֶלֶךְ תְּוִי מֵי

Reg. vestri, fœ. מַלְכֵי תְּוִי מֵי R. vester, fœ. מֶלֶךְ תְּוִי מֵי

Reg. eorum מַלְכֵי תְּוִי מֵי Rex eorum מֶלֶךְ תְּוִי מֵי

Reg. earum מַלְכֵי תְּוִי מֵי Rex earum מֶלֶךְ תְּוִי מֵי

Not. I. *Ind* in מֶלֶךְ Rex meus latet, & vocabu-
 lum pronunciatur *malk*, ideoque (⁴) nunquam scri-
 bitur. Sic מֶלֶךְ מֵי os meum, non legitur *pumi*
 sed

hinc electi ejus; construct.

هتق، hinc **مواضع** electi ejus, & sic de reliquis etiam affixis.

Not. 4. Hác tria $\begin{smallmatrix} \circ & \vee \\ \text{—} & \text{—} \end{smallmatrix}$ pater, $\begin{smallmatrix} \circ & \vee \\ \text{—} & \text{—} \end{smallmatrix}$ frater, $\begin{smallmatrix} \circ & \vee \\ \text{—} & \text{—} \end{smallmatrix}$

socer, cum prima persona mutant (^v) in (^o,) ut *soc*

pater meus, nisi ⁹ **فَعَل** quod facit **فَعَل**: in reliquis ma-

tant ult.) in o. Quocirca hunc in modum recipiunt illa

affixa, မတဝ်း} pater ejus masc. တဝ်း} pater ejus

fecim. ܦܕܝܢܐ pater tuus mas. ܦܕܝܢܐ pater tuus

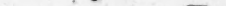
foem. Sic

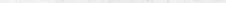
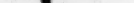

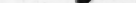

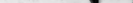

١٠٠

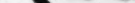
§. 5. Hactenus de masculinis. Sequuntur femininae.

Fœminina autem recipiunt *affixa* ad formam emphaticam.

ticam utriusque numeri, solum abjecto 1, ut

civitas, emphat. | ; abjice |⁹, & adjice affi

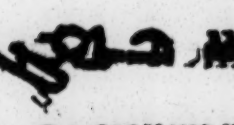
xum, & habebis civitas ejus,

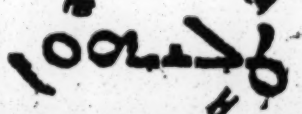
civitas tua, civitas nostra, & sic de omni

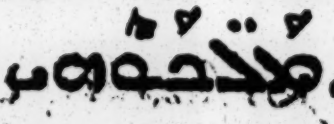

bus aliis in singulari, ut & in plurali numero, impl

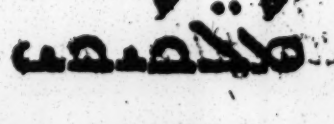

 civitates,

 civitates me

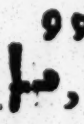

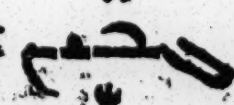
التنبيه

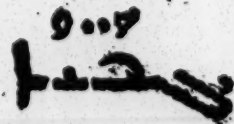
meditatio mea. Illud autem me-
itationem meam, Psal. 5. 2. uti scribitur in Bibliis Ro-
tis Polyglottis, videtur esse pro ut est
editione Erpeniana. Si quæ autem occurrunt in
desinentia, in illa forma sunt & nuda & affixo
oc primæ personæ induta.

Eadem autem anomalia quæ est in conjunctione
affixi est etiam in conjunctione ut
 templum eorum. nomen
eorum. puer eorum.

Not. 2. in reges ejus non legi-
tur, sed verbum pronunciat *malkan*, vel ut aliqui
volunt *malkai*, idque ob loca quædam Novi Testa-
menti ubi scribitur . Dicunt enim quod
illud (*) tantum ostendit (v) non efficere diphthon-
um cum o, sed per diæresin legendum . Selecti-

affixum & ult. in reges tui fecit, latet,
ideoque nec unquam scribitur, sed profertur *mal-*
kai.

Not. 3. Quæ faciunt simplicem *Pluralem* in
emph. in , & constructâ in , & ad emph. & ad con-
structâ formâ recipiunt affixa, ut electio emph.

CAP. IV.

De Pronomine cum Verbo.

§. 1. **E**Adem affixa quæ inserviunt Nominibus inserviunt etiam & verbis, nisi quod pro (⁴) hic est **ב**, & pro **ו** & **ה** utuntur **י** & **ה**. Non enim recte dico **בני** edificavit eos, sicut recte dico **בני** edificavit vos, sed **י** **בני** edificavit eos. Sed hæc videbis in Paradigmatæ.

§. 2. Si Verbum primæ aut secundæ personæ cum affixo ejusdem est efferendum, ut reciproca sit significatio, Syri vel utuntur conjugatione *Ethpeel*, vel verbo illo elegantissima quadam loquendi formula adjiciunt **נפשי** anima vel **רוחי** substantia vel **רוחי** spiritus, (nudum autem affixum omnino respuunt,) ut

Mat. 27. 40. **רוחי** libera animam tuam, i. e. libera teipsum.

1 Cor. 4. 3. **רוחי** **רוחי** **רוחי** **רוחי** sed neque meipsum judico.

אֲנִי־לְךָ civitates tuae feci. אֲנִי־לְךָ ci-
vitates vestrae. Et sic in omnibus aliis. Sed,

Not. 1. Hic etiam א prima & secunda personae

in singul. non legitur, ut אֲנִי־לְךָ mdinoth

civitates mea, אֲנִי־לְךָ mdinothek civitates tuae

Not. 2. Quae in penultima habent Scheva mobile,
in affixis primae singularis & secundae & tertiae
cuiusque generis in Plurali, mutant Scheva in voca-
lem primam seu in (ו,) ut אֲנִי־לְךָ turris. Hinc

אֲנִי־לְךָ turris mea. Sic אֲנִי־לְךָ turris

eorum. אֲנִי־לְךָ turris eorum.

Not. 3. אֲנִי־לְךָ & אֲנִי־לְךָ cum aff. primae personae.

per ו habent (ו,) ut אֲנִי־לְךָ gaudium meum.

h. 15. II.

Not. 4. Cum Cardinalia numeralia recipiunt affixa
modum singularium, affixa valent Pronomina pos-

sitiva, ut אֲנִי־לְךָ decem tui. Sic אֲנִי־לְךָ

duodecim eius, de Christi discipulis passim in Evan-
gelio. Hucusque de Pronomine Nominibus affixo: se-
quuntur Pronomina quatenus verbis affiguntur.

Paradigma.

100

in fit.

Præteritum.

eam. **فَفَرَّ** jussit eum. **فَفَرَّ**

te, fœ. te, masc.

nos, C. قُمْرِ me, C. قُمْرِ

فَصْرٌ يَمُوس. eos. فَصْرٌ يَتَمُوس. eas.

vos, foe. vos, m.

§. 3. Not. 1. Quæ terminantur in (ⁿ) retinent
suum (ⁿ) ubicunque alia retinent suum (ⁿ) ut **وحي**

amavit, ⁹ ³ amavit eam.

Not. 2. Defectiva prim. } suum (२,) & prim. ८
suum (४) retinent ubicunque ७ in १०७ habet
Scheva.

Not. 3. Defectiva ult. \beth , ut $\overset{\circ}{\text{ב}}\text{ב}^{\circ}\text{ב}^{\circ}$ edificavit, $\overset{\circ}{\text{ב}}\text{ב}^{\circ}\text{ב}^{\circ}$ revelavit, nunquam exprimunt suum \beth , sed illo ab-
jecto recipiunt omnia affixa præcedente ($^{\circ}$,) ut $\overset{\circ}{\text{ב}}\text{ב}^{\circ}\text{ב}^{\circ}$
edificavit, $\overset{\circ}{\text{ב}}\text{ב}^{\circ}\text{ב}^{\circ}$ eam, $\overset{\circ}{\text{ב}}\text{ב}^{\circ}\text{ב}^{\circ}$ te, $\overset{\circ}{\text{ב}}\text{ב}^{\circ}\text{ב}^{\circ}$ nos; at
pro

pro

فَصَّلَا

fussi. c.

eam. فَصَّلَا te, m. فَصَّلَا

te, fœ. فَصَّلَا te, m. فَصَّلَا

eos. فَصَّلَا eos. فَصَّلَا

vos, fœ. فَصَّلَا vos, m. فَصَّلَا

فَصَّلَا

fusserunt. m.

eam. فَصَّلَا eum. فَصَّلَا

te, fœm. فَصَّلَا te, masc. فَصَّلَا

nos, com. فَصَّلَا me, com. فَصَّلَا

eos. فَصَّلَا eos. فَصَّلَا

vos, fœ. فَصَّلَا vos, m. فَصَّلَا

Not. I. Aliquando inter verbum & affixum assu-
munt ا, ut pro فَصَّلَا jusserunt eum

mutant (ⁿ) in (ʷ,) ut **فَصَلَّاهَا** comminuit illa, **فَصَلَّاهَا**

Not. 2. Defectiva ult. | nihil mutant cum affixis,
فَصَلَّاهَا edificavit, **فَصَلَّاهَا**, **فَصَلَّاهَا**, &c.

فَصَلَّاهَا

fussisti. m.

eam. **فَصَلَّاهَا**

eum. **فَصَلَّاهَا**

nos, c. **فَصَلَّاهَا**

me, c. **فَصَلَّاهَا**

eas. **فَصَلَّاهَا**

eos. **فَصَلَّاهَا**

فَصَلَّاهَا

fussisti fœ.

eam. **فَصَلَّاهَا**

eum. **فَصَلَّاهَا**

nos, c. **فَصَلَّاهَا**

me, c. **فَصَلَّاهَا**

eas. **فَصَلَّاهَا**

eos. **فَصَلَّاهَا**

فَصَلَّاهَا

87 Lib. II. Cap. IV. De Pron. cum verbo.

Not. 1. Hic etiam aliquando est ¶ paragogicum, sicut fuit & in masc. ut enim ibi aliquando pro **فَقَرِه** fit **فَقَرِهْ**, & sic recipiunt affixa, ut videre est in notis ad Paradigma, sic etiam & hic pro **فَقَرِهْ** aliquando legitur **فَقَرِهِي**, & ad **فَقَرِهْ** illud recipiunt affixa, ut **فَقَرِهِي** jusserunt fœ. eum, **فَقَرِهِي** eam, &c.

Not. 2. Ad hunc modum etiam desinentia ¶ formant hanc personam, ut **فَقَرِهِي** adificarunt fœ. **فَقَرِهِي** eam, **فَقَرِهِي** eum, **فَقَرِهِي** te, m. **فَقَرِهِي** te, fœ. & sic de cæteris.

فَقَرِهِي

fussistis m.

eum. **فَقَرِهِي** eam. **فَقَرِهِي**

me, c. **فَقَرِهِي** nos, c. **فَقَرِهِي**

vos. **فَقَرِهِي** eas. **فَقَرِهِي**

um, pro
ide-
pro
re-
um,
for-
fce.
m.

וְיָצְאוּ, pro וְיָצְאוּ jusserunt te m.
וְיָצְאוּ, &c.

Not. 2. Defectiva ult. | formant hanc personam
per duplex o, ut a בָּנוּ adificarunt, וְיָצְאוּ
וְיָצְאוּ eam, vel mutant prius o in |, ut
וְיָצְאוּ, hinc וְיָצְאוּ viderunt me. Joh. 20.
vel denique per | & utrumque o simul, ut
וְיָצְאוּ quæsiuerunt eam. Psal. 54. 3.

Horum autem Pael & Aphel בָּנוּ & בָּנוּ
mutant (") sub secunda radicali in Scheva & tertia
incipit vocalem (") ut בָּנוּ, בָּנוּ, בָּנוּ,

וְיָצְאוּ

jusserunt fce.

eam, וְיָצְאוּ eum. וְיָצְאוּ

te, fce. וְיָצְאוּ te, m. וְיָצְאוּ

nos, com. וְיָצְאוּ me, com. וְיָצְאוּ

eas. וְיָצְאוּ eos. וְיָצְאוּ

vos, fce. וְיָצְאוּ vos, m. וְיָצְאוּ

Not. 1.

فَصَلُّوا

fussistis fœ.

eam. فَصَلُّوا *eum.* فَصَلُّوا

nos, c. فَصَلُّوا *me, c.* فَصَلُّوا

eas. فَصَلُّوا *eos.* فَصَلُّوا

فَصَلُّوا

fussimus, c.

eam. فَصَلُّوا *eum.* فَصَلُّوا

te, fœ. فَصَلُّوا *te, m.* فَصَلُّوا

eas. فَصَلُّوا *eos.* فَصَلُّوا

vos, fœ. فَصَلُّوا *vos, m.* فَصَلُّوا

De Participiis.

§. 4. Priusquam ipsum Paradigma aggredimur, duo sunt observanda, 1. Quod affixa junguntur Participiis more Nominum, & tunc fere pro Nominibus sunt. 2. Quod Pronomina primæ & secundæ personæ, sæpe more affixorum componuntur cum Participiis utriusque generis & numeri per omnes conjugationes, tuncque Participium exponendum est per præsens indicativi, ut

Benoni

יִשְׁמְרוּ

subet, fce.

eam. יִשְׁמְרוּ

eum. יִשְׁמְרוּ

nos, c. יִשְׁמְרוּ

me, c. יִשְׁמְרוּ

eas. יִשְׁמְרוּ

eos. יִשְׁמְרוּ

Not. Desinentia } paulo aliter hic se habent, ut
 יִבְנֶה adifica, fce. יִבְנֶה eum, יִבְנֶה eam,

יִשְׁמְרוּ nos, יִשְׁמְרוּ me, fit & יִשְׁמְרוּ sana me.

Psal. 6. 3.

יִשְׁמְרוּ

subete, mas

eam. יִשְׁמְרוּ

eum. יִשְׁמְרוּ

nos, c. יִשְׁמְרוּ

me, c. יִשְׁמְרוּ

eas. יִשְׁמְרוּ

eos. יִשְׁמְרוּ

Not. I. Vocalis (ה) & Sheva situm plerunque com-
 mutant, & טו (ה) finali affigitur nuda vocalis, ali-
 quando autem hic, ut in Præterito, interferitur א,

ut Psal. 2. 11. יִשְׁמְרוּ א tenete eum, pro

Infinitivus.

יִשְׁכַּח

jubere.

§. 5. Not. 1. (°) finale mutatur solummodo in sheva, ut יִשְׁכַּח *jubere eum*, יִשְׁכַּח *ju-*

re eam, &c. At (°) finale, ut in quiescentibus me-

lo o, manet, ut יִשְׁכַּח *judicare*, יִשְׁכַּח *judi-*

care eum.

Not. 2. Cum Infinitivus terminatur in (h,) ut in omnibus conjugationibus præter Peal, in assumptione affixorum additur L, ut Joh. 14. 17. יִשְׁכַּח *accipiendum eum*.

accipiendum eum.

Not. 3. Desinentia | mutant | in u, & (°) in sheva, ut יִשְׁכַּח *edificare*, יִשְׁכַּח *eum*, &c.

§. 6.

Imperativus.

יִשְׁכַּח

jubeto, m.

eum. יִשְׁכַּח *eum.* יִשְׁכַּח

nos, c. יִשְׁכַּח *me, c.* יִשְׁכַּח

eas. יִשְׁכַּח *eos.* יִשְׁכַּח

יִשְׁכַּח

Futurum.

יִהְיֶה

Iubebit.

eam. יִהְיֶה עִי. eum. יִהְיֶה עִי.

te, fœ. יִהְיֶה כִּי. te, m. יִהְיֶה כִּי.

nos, com. יִהְיֶה כִּי. me, com. יִהְיֶה כִּי.

eos. יִהְיֶה יֵי. eos. יִהְיֶה יֵי.

vos, f. יִהְיֶה כִּי. vos, m. יִהְיֶה כִּי.

§. 7. Not. 1. Tertia foeminina formatur sicut
 tertia masculina, at pro tertia persona masculina

יִהְיֶה aliquando invenitur יִהְיֶה.

Sic יִהְיֶה כִּי ut coleret eam. Gen. 2. 15.

Not. 2. Affixa primæ personæ utriusque numeri
 sæpe junguntur secundæ personæ singulari, per

At tunc secunda radicalis retinet suam (י,) vel, si se-

quatur gutturalis, (י,) ut יִהְיֶה כִּי perdes nos

יִהְיֶה molestiam prabe mihi. Luc. 11. 7.

Not. 3. Quæ desinunt hic in Nun formantur si-
 cut ea quæ desinunt in Nun in Præterito. At

illu

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' בְּקוֹלֵךְ וְיִשְׁמַע ה' בְּקוֹלֵךְ, uti est in Paradigmate.

Not. 2. Ubi Imperativus non formatur per (ה) illud (ה) additur, ut וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' בְּקוֹלֵךְ dicite, וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' בְּקוֹלֵךְ dicite id.

Not. 3. In Pael & Aphel vocalis secundæ radicalis tantum mutatur in Scheva, ut וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' בְּקוֹלֵךְ honorate, וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' בְּקוֹלֵךְ honorate eum.

Not. 4. Desinentia ׀ hanc formant personam sicut etiam pluralem Præteriti, illam ideo vide.

וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' בְּקוֹלֵךְ

subete, fœ.

eam. וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' בְּקוֹלֵךְ

eum. וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' בְּקוֹלֵךְ

nos. וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' בְּקוֹלֵךְ

me, c. וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' בְּקוֹלֵךְ

Not. Hic vides quomodo hæc persona in Pael et Aphel etiam simplex forma usurpatur, ut וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' בְּקוֹלֵךְ

subete fœ. וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' בְּקוֹלֵךְ eum, וְהָיָה כִּי יִשְׁמַע ה' בְּקוֹלֵךְ eam, &c.

Futurum.

semper utuntur Δ . Sed Doctis & eruditissimis
 ignoscendum est, utpote qui nunquam tam profecto
 habuerunt auram, quæ vetus Testamentum Syriacum
 iis afferret. Quod cum in manus nostras accidit, ta-
 lia exempla nobis præbuit, ut plane asseramus Δ
 non minus linguæ Syriacæ quam Γ Chaldaicæ &
 Γ Hebraicæ competere. Inter alia aperias librum
 & primum Genesios versum consulas, ibi hæc tibi oc-
 currunt verba. Δ Δ Δ Δ Δ Δ Δ Δ Δ Δ
 Δ Δ Δ Δ Δ Δ Δ Δ Δ Δ In principio creavit Deus cælum &
 terram. Sic & Eccles. 8. 15. Δ Δ Δ Δ Δ Δ Δ Δ
 Δ Δ Δ Δ Δ Δ Δ Δ Δ & laudavi ego letitiam.

Non fane diffiteor, quin Δ hoc in Bibliis nostris
 Polyglottis non tanquam nota Accusativi casus, sed
 potius tanquam nomen substantivum exponitur, per
 esse, essentia, & istiusmodi. Nec etiam me later, quo-
 modo multi, iique in Schola hac nostra Philologæ,
 præsertim in linguis Orientalibus, non parvi
 magni nominis, quique Bibliorum nostrorum
 $\gamma\lambda\omega\tau\iota\alpha\lambda\omega\gamma$ editioni manus admoverunt auxiliatrices, af-
 ferunt Syriacum Δ originem suam non debere, nec
 respondere Hebraico Γ seu Chaldaico Γ , sed
 Ψ significanti esse, essentia. Ac quidem & ipso-
 rum tanquam tot magistrorum verba facilis ju-
 rem, nisi multa eaque ut mihi quidem videntur
 valida me in contrarium ducerent argumenta, ut

Syriacum Δ responderet $\tau\omega$ Ψ , tunc Ψ quæ
 docum

illud in Futuro aliquando omittitur, ut pro

בִּנְיָן, בִּנְיָן, בִּנְיָן.

Not. 4. Desinentia in פ hic mutant | in ב, ut

בִּנְיָן בִּנְיָן בִּנְיָן edificabit eum, בִּנְיָן בִּנְיָן בִּנְיָן te, בִּנְיָן בִּנְיָן בִּנְיָן

At pro illo (פ) aliquando est (ב) ut Mat.

19. בִּנְיָן בִּנְיָן demittet eam. Sic Luc. 13. 18.

בִּנְיָן בִּנְיָן assimilabo illud. Reliquæ personæ Futuri in

desin. imitantur Præt. aliæ hanc.

CAP. V.

De Verbo.

Acturi de Verbi Syntaxi superfluum duximus ea
quæ omnibus linguis sunt communia hic repetere.
Qualia sunt, quomodo verbum convenit cum no-
minativo suo? Quis non novit? Quod verba com-
modi & incommodi, dandi & reddendi, & istiusmodi
discunt Dativum, & denique quod verba transiti-
va regunt Accusativum. Extra omnem enim contro-
versiam aleam positum est, neminem horum ignarum
Syriam transmigraturum. Unico ideo observato
discusse ad speculatiora nos accingemus. Observan-
tum vid. est, quod omnes omnino antehac halluci-
nati fuerunt Grammatici qui de casu Accusativo lo-
quentes, semper interposuerunt, quod Syri א no-
n Accusativi casus non agnoscunt. Sed pro eo
semper

quando idque non incongrue posse transferri
esse, ut in primo illo versu Geneseos. *In principio*

creavit Deus ⁹ ~~ⲓⲛⲁⲛⲁ~~ ⁹ ~~ⲛⲁ~~ esse cœli, ⁹ ~~ⲓⲛⲁⲛⲁ~~ ⁹ ~~ⲛⲁ~~

& esse terra. Dicimus enim quod Deus non tantum
coelum & terram ab *esse* ad *existere*, sed ab ipso
non *esse* ad *esse* produxerit. Denegamus autem hinc

sequi, recte ibi ita transferri. Dicimus enim

in illo loco plane *πλεονάζειν*, imo superfluum inter-
poni, si *esse* seu *essentiam* denotaret. Quid enim
creatio nisi *productio rei ex nihilo*? Si ideo Deus
creavit *Cœlum* & creavit *esse Cœli*, hoc est, pro-
xit *cœlum ex nihilo*. Et præterea si hoc in loco
(quomodo etiam se res habet & in aliis locis) si in-
quam, hoc in loco *esse* seu *essentia* necessario debuit
interponi, Syriaca translatio perfectior & melior est
huiusmodi præsertim in locis, quam ipse Textus
braheus: deinde concedimus *Artifici perito credendum*
esse in sua arte. Denegamus autem eo quod
ⲉⲣⲏ, ergo est; & magis adhuc denegamus eo quod
ⲁⲩⲗⲁⲥ ⲉⲛ ⲉⲣⲏ, ergo non est. Eo quod ipse non dicit

⁹ ~~ⲛⲁ~~ tunc temporis pro nota Accusativi casus usur-

patum fuisse, ergo & sacrae Scripturae translatores pro
istiusmodi nota non habuerunt. Quænam est hac
consequela? Vel ut strictius agamus: Concedimus

⁹ ~~ⲛⲁ~~ aliquando significare *ⲱ*, sed denegamus nun-
quam significare *ⲛⲁ*. Quod autem ad loca illa at-

tinet, ubi ⁹ ~~ⲛⲁ~~ tanquam nomen substantivum occur-
rit cum affixis, nihil probant, eadem enim argumen-
tatione & *ⲛⲁ* esset nomen substantivum significans
esse vel *essentia*, quia & ipsum occurrit cum affixis

cunque occurrit in Hebraico Textu proculdubio
poneretur per א in Syriaca translatione ; sed po-
rius falsum est , ut inductione pateat , ergo & pri-
Quare etiam א cum sit nomen substantivum ,
per Accusativi casus, non habet aliquando א no-
m Accus. casus sibi præfixam. Quare א nun-
am occurrit in Syriaco nisi ubi א occursit in He-
raico textu ? Denique omnia loca quibus א oc-
rit non patientur ut exponeretur per esse, exem-
gratia , in loco illo præcitato Eccles. ut aliis in
dandis non immorarer, אֲנִי אֶשְׂתֵּי אֶשְׂתֵּי אֶשְׂתֵּי
adavi ego esse letitiæ ? Mira fane & insolita ex-
essio , nulla unquam lingua admissa , nec ulla uni-
am admittenda. Dicunt autem hujus sententiæ pro-
gnatores, quod hanc dum defendant assertionem, &
os Syros habent duces, & ut alios transeamus, Lexi-
graphus quidam, natione (ut aiunt) Syrus, Nomine
a-Bahlul ; qui Lexicon Syro-Arabicum composuit,
od Corpus Christi Collegium in Celeberrima no-
a Academia Cantabrigiensi manuscriptum accommo-
vit ; hic, inquam, א hoc transfert per verba si-
ficantia esse , essentia. Imo & citat loca quædam
ptorum quorundam Syrorum, ubi א tanquam
men substantivum habet affixa , ut אֶשְׂתֵּי essentia
ra, &c. Sed respondemus partim concedendo ,
tim denegando. Concedimus equidem א ali-
quando

3. **סָפַר** sprexit.

1. Tim. 6. 2. **לֹא יִכְזֹּם וְלֹא יִמָּוֶה** non contemnant
seu spernant eos.

4. **פָּלַס** coluit.

Gen. 2. 5. **אֲדַמָּא פָּלַס אֶת-הָאָרֶץ** ad colen-
dam terram.

5. **הִתְחַלֵּץ** meditatus est.

1 Tim. 4. 15. **הִתְחַלֵּץ בְּהִלְכְּךָ** hac meditare.

6. **הִתְחַלֵּץ** admiratus est.

Luc. 7. 9. **הִתְחַלֵּץ** admiratus est eum.

7. **הִתְחַלֵּץ** neglexit.

Act. 18. 17. **הִתְחַלֵּץ** neg-
lexit hac.

8. **מָכַר** mercatus est, emit.

Act. 7. 16. **מָכַר אֶת-הָאָרֶץ** quod eme-
rat argento.

9. **שָׁמַר** cavit.

1 Tim. 4. 16. **שָׁמַר לְךָ** cave tibi-
metipso.

at אֲתָהּ, אֲתָהּ, &c. Sed quo vado? Longius hic, fa-
 reor, aberravi, quam vel mos vel mens fuit; longio-
 rem hujusce controversiæ discussionem aliis relinqui-
 mus agitandam. Hæc ideo impræsentiarum sufficeant
 quæ dicantur de verbo quatenus aliquando, etsi non
 admodum crebro, occurrit habens post se nomen Ac-
 cusativi casus cum hac particula אֲתָהּ. Jam præterea
 inquiramus quænam verba aliter in lingua Syriaca
 quam in aliis linguis construuntur. Omnis autem dis-
 crepantia hic latet, quod Syri præpositiones quas-
 dam verbis adjungere solent, quæ nunquam ita con-
 junctæ in aliis linguis comperiantur. Omnia ideo,
 quotquot nobis inter legendum occurrere, sequenti-
 bus regulis involvere conabimur.

§. I. Verba intelligendi, illudendi, spernendi, colen-
 di, meditandi, admirandi, negligendi, mercandi, caven-
 di, videndi, utendi, subsannandi, confitendi, dominandi,
 adjurandi, objurgandi seu reprehendendi, implendi, imi-
 tandi, mordendi, accipiendi, pulsandi, nocendi, oc-
 currendi, evitandi, cruciandi, abnegandi & consimi-
 lia plerunque gaudent præpositione אֲתָהּ, ut

1. אֲתָהּ אֲתָהּ intellexit.

Psal. 5. 2. אֲתָהּ אֲתָהּ & intellige me-
 ditationem meam.

2. אֲתָהּ אֲתָהּ illudit.

Mar. 15. 20. אֲתָהּ אֲתָהּ & cum illu-
 sissent ei.

Luc. 18. 32. אֲתָהּ אֲתָהּ & illuderent ei.

3. אֲתָהּ

16. **וְיִחַד** objurgavit seu reprehendit.

Mate 8. 29. **וְיִחַד** & reprehendit spiritum.

Luc. 4. 39. **וְיִחַד** & objurgavit febrim.

17. **וַיִּמְלֵךְ** implevit.

Act. 5. 3. **וַיִּמְלֵךְ** implevit

Satanas cor tuum.

18. **וַיִּמְדּוּ** imitatus est.

Heb. 13. 7. **וַיִּמְדּוּ** & imitami fidem eorum.

19. **וַיִּמְסֹךְ** momordit.

Act. 28. 3. **וַיִּמְסֹךְ** & momordit manum ejus.

20. **וַיִּקַּח** accepit aliquando.

Luc. 6. 42. **וַיִּקַּח** accipiens vultus.

21. **וַיִּפְּסֶה** pulsavit.

Act. 12. 16. **וַיִּפְּסֶה** pulsavit ostium.

22. **וַיִּפְּסֶה** nocuit.

Luc. 4. 35. **וַיִּפְּסֶה** cum non nocuisset ei quicquam.

Act. 11. 6. ~~ola~~ ⁹⁹ ~~lra~~ vidi eum,

Aṣ. 27. 3. ⁹₁₆ ⁹ ⁷ ⁷ ⁷ ⁷

12. ⁹𐎧𐎠𐎢𐎡𐎹 (Pael a ⁹𐎧𐎠𐎢𐎡𐎹) *subsannavit.*

Psal. 8. 7. ini-
mici nostri subsannabant nos.

Mat. 10. 32. **مَنْ يَكْفِيْهِ** *qui*
confitebitur me coram hominibus.

Eccles. 8. 7. ~~Tempus~~^{9 h} ~~est~~^v qui domi-
natur vento.

Mat. 26. 63.

16. 11-2

2. **בִּלְשׁוֹן** *blasphemavit.*

Mar. 3. 29. **וְהַמְבָּלֵשׁוֹן אֶת הַקֹּדֶשׁ** *qui autem blasphemabit contra spiritum.*

3. **בְּחִסּוֹן** *derisit.*

Luc. 6. 25. **וְהַמְבָּחֵה אֶת הָאָדָם** *deridebant eum.*

4. **לֹא יָרַח** *pepercit.*

Rom. 11. 21. **וְהַאֲרָמִים לֹא יָרַח** *si Deus ramis non pepercit.*

5. **הִלֵּיךְ** *illevit.*

Joh. 9. 6. **וְהִלֵּיךְ אֶת עֵינָיו** *illevit oculos illius.*

6. **הִלְכֵהוּ** *tegit, obumbravit.*

Mat. 17. 5. **וְהַנִּבֵּל הִלְכֵהוּ** *nubes obumbravit eos.*

7. **הִנָּח** *nixus est.*

Col. 2. 18. **וְהַנִּחָה אֶת הָאֵרֶץ** *nixus re quam non vidit.*

8. **הִלָּקְטָה** *illaqueavit.*

Luc. 21. 35. **וְהַנִּלָּקְטָה אֶת הָאֲרֶזֶם**

23. **פָּקַד** occurrit.

Mat. 28. 9. **פָּקַד יֵשׁוּעַ** occurrit iis.

24. **עָוָה** evitavit.

2 Cor. 8. 20. **עָוָה חָסֵד** evitavimus autem hoc

25. **עָלַם** cruciavit.

Act. 26. 11. **עָלַם לָהֶם חָסֵד** cruciabam eos, vel seviebam in eos.

26. **דָּפַק** abnegavit.

2 Tim. 2. 12. **יִנְכַּפֵּה; דָּפַק אִם יִנְכַּפֵּה** si negaverimus eum, ille negabit nos.

§. 2. Secunda Regula. Verba enarrandi, blasphemandi, deridendi, parcendi, illinendi, tegendi, nitendi, illaqueandi, fidendi, imperandi, fallendi, (& aliquando contemnendi) plerunque amant præpositio-

nem **לְ**; ut

1. **לְעָלַם** enarravit.

Psal. 2. 6. **לְעָלַם מִשְׁפַּחַתִּי** ut enarra-
ret decretum meum.

2. **לְדָפַק**

וְכָל־אִשׁוֹן־לֵבִי instar laquei illaqueabit omnes eps.

9. וְכָל־אִשׁוֹן־לֵבִי fudit, confusus est.

2 Tim. 2. 12. וְכָל־אִשׁוֹן־לֵבִי & confidis in temetipso.

10. וְכָל־אִשׁוֹן־לֵבִי imperavit.

1 Par. 12. 14. וְכָל־אִשׁוֹן־לֵבִי qui imperabant centum.

11. וְכָל־אִשׁוֹן־לֵבִי fefellit.

Gen. 42. 7. וְכָל־אִשׁוֹן־לֵבִי & fefellit eos.

12. וְכָל־אִשׁוֹן־לֵבִי sprexit.

Mat. 18. 10. וְכָל־אִשׁוֹן־לֵבִי videte & spernatis unum.

§. 3. Tertia Reg. Verba rogandi, timendi, exonerandi, obediendi, & istiusmodi gaudent præpositione וְכָל־אִשׁוֹן־לֵבִי.

1. וְכָל־אִשׁוֹן־לֵבִי quæsit, rogavit.

Mat. 18. 32. וְכָל־אִשׁוֹן־לֵבִי quod rogasses me.

Luc. 7. 39. וְכָל־אִשׁוֹן־לֵבִי rogavit eum.

2. וְכָל־אִשׁוֹן־לֵבִי

ficando multiplicabo, i. e. certe & evidenter multiplicabo.

Jud. 17. 3. **וְהָיָה כִּי יִשְׁכַּח אֶת הַכֶּסֶף הַזֶּה מִבְּיַד הַדֹּפֵק**

consecrando consecravi pecuniam hanc Domino.

2 Cor. 8. 19. **וְהָיָה אֲנִי מִבְּיַד הַדֹּפֵק**

digendo electus est ab ecclesia, i. e. sine omni controversia electus est.

Addita negatione vehementius negat, ut **לֹא יִפֹּל**

יִפֹּל non cadendo cecidit, i. e. nullo modo cecidit.

§. 2. Not. 2. Modus Infinitivus nunquam accusandi casum ante se admittit, sed semper ad nominativum Verbi præcedentis pertinet. Non enim recte

dicō **אֲנִי יוֹדֵעַ לִנְדוֹר** Volo ego

numerare, sed recte dico **אֲנִי יוֹדֵעַ לִנְדוֹר**

volo ego numerare.

Atque ita cum infinitivus convenire nequit cum nominativo verbi præcedentis, optime ejus loco adhibetur vel Futurum vel Participium cum præpositione

: De quibus inter figuras Grammaticas.

§. 3. De Verbo autem substantivo **יָדַעְתִּי** præter ea quæ dicta sunt, lib. 1. cap. 9. hic etiam observes, quod

1. Si Præterito, Participio, aut Futuro postponatur, suum in pronuntiatione occultat, ut **יָדַעְתִּי יוֹדֵעַ**

joked-vo jubeo, &c.

2. Quando.

CAP. VII.

De Præpositione.

§. 1. **P**ræpositiones inseparabiles Δ & Δ præguntur per Scheva, quod sequente alio Scheva tatur in (v.) Exempla ubique obvia. Hic aut præterea observes quod Δ verbo postpositum accusativum sæpe denotat, & plerumque etiam signum nomen illud cui præfigitur esse certum quid & determinatum. Aliud enim est dicere $\text{קָנִיָּהּ לִי סֵפֶר}$

lego librum, & aliud $\text{קָנִיָּהּ לִי סֵפֶר מֶלֶךְ}$

enim solummodo denotat me legere *librum*, & iterius indicat me legere *certum aliquem* & *rem librum*.

§. 2. Δ præter vim præpositionis etiam vim verbi aliquando habeat, sicut vel tantum, ut Luc.

§. 3. Ut Adverbia sic & Præpositiones quæ recipiunt *Affixa*. Et aliæ quidem more nominum *singularium* aliæ vero more nominum *pluralium*

More *singularium* recipit אִתּוֹ , ut אִתּוֹ

אִתּוֹ cum eo, אִתְּךָ tecum, אִתְּכֶם

vobiscum, אִתָּנוּ nobiscum. Sic etiam &

ad, כַּגִּבּוֹר contra, לְצֵדָה juxta.

§. 1. ⁹ **כִּדְּ** sequente, tempus denotat, ut Mat.

33. **כִּדְּ כִּדְּ כִּדְּ**

videritis hac omnia. Sic & v. 15. **כִּדְּ**

כִּדְּ cum autem videtis.

§. 2. Duo Adverbia continuo geminata gradum superlativum indicant, ut

Exod. 1. 7. **וְלֹא כֵן** & roborati sunt valde valde, i. e. maxime.

Exod. 23. 30. **כִּדְּ כִּדְּ** paulatim paulatim, i. e. valde paulatim.

Luc. 20. 16. **כִּדְּ כִּדְּ** quod male male, i. e. pessime, perdet eos.

§. 3. Quædam Adverbia junguntur Affixis, ut **לֹא** non ipse, (**כִּדְּ** autem est adverbi-

um compositum ex **לֹא** non & **כִּדְּ** est : ex hisce enim -duobus, Eliso utroque **כִּדְּ** oritur **כִּדְּ**)

לֹא non illa, **כִּדְּ** non illa : re-

cipit Affixa sicut **כִּדְּ**. Sic **כִּדְּ** sicut ille. Sic

denique **כִּדְּ** tantum ille. Mat. 4. 10.

onibus, ac idem valet quod *ἀρα*. Mat. 19. 25.

8. 22. sic & *καὶ* quidem pro Græc. *μέν*. Apoc. 4.

Sic & *καὶ* aliquando tantummodo complet, &

ut aliquorum se ferunt judicia, sumitur pro *ἀν*.

καὶ & *καὶ* γὰρ. Sic denique *καὶ*, quod

men recte per *videlicet* vel *nempe* exponi potest.

tantum in Novo Fœdere invenitur. Colos. 2.

2 Thes. 2. 2.

3. Conjunctiones *καὶ* & *καὶ* plerunque jun-

tur Futuro, at aliquando tamen etiam Præterito.

Luc. 12. 13. 1 Thes. 5. 12.

4. Interjectio *καὶ* non semper est demonstrativa

sed aliquando Emphatica tantum & completiva.

Mar. 9. 21. Luc. 13. 16.

Finis Libri secundi.

פְּתִיחַ הַסֵּפֶר
הַשֵּׁנִי

nam & **לְ** recipit affixa more singularium,
 et interposito L, ut **לְ** propter illum.
 et etiam & **בין** inter, ut **בין** inter eos.
בין inter vos. At cum aliis Affixis aliter,
בין inter me. Mat. 20. 19. **בין**
 inter eum. Mat. 20. 26. More autem pluralium re-
 spondunt **לפני** ante, **לעומד** contra, **למטה** sub,
ללא absque, **לפי** propter, **לפי**
 juxta; ut **לעומד** contra eum,
לפי contra me, **לפי** contra vos. Et sic
 de ceteris.

CAP. VIII.

De Conjunctione & Interjectione.

1. **C**onjunctio copulativa **ו** nunquam hic ut
 apud Hebræos convertit Futurum in Præteritum vel
 Præteritum in Futurum, sed solummodo copular, &
 semper præfigitur per Scheva nisi aliud Scheva sequa-
 tur; tunc enim juxta regulam convertitur in (v.) Ex-
 empla passim obvia.
2. Quædam Conjunctiones sunt mere comple-
 tivæ, ut **אין**, cujus usus frequens est in interrogati-
 onibus.

הִיא quia unam peti a Domino & ipsam que-
ram, videl. **הִיא** petitionem.

Eccles. 6. 3. **אִם יִלְדֵּי אִישׁ מֵאָה** si genuerit
homo centum, vid. filios.

Mat. 18. 22. **אֲנִי חֹתֵם אֶתְּךָ אֶתְּךָ אֶתְּךָ**
אֶתְּךָ אֶתְּךָ אֶתְּךָ

Non dico tibi usque ad septem, sed usque ad septem-
ginta vices septem septem. Huic etiam loco confir-
lis est ille,

Psal. 89. 35. **אֶתְּךָ אֶתְּךָ אֶתְּךָ** una juravi: In quibus
locis videtur desiderari **אֶתְּךָ** vice, una vice, i. e. se-
mel, & **אֶתְּךָ אֶתְּךָ אֶתְּךָ** vicibus, vicibus septem, i. e.
septies.

§. 2. Adjectivi.

Esa. 1. 13. **אֲנִי לֹא אֶכְלֶה בְּרִיבָה וְעוֹרָה**
non comedo ego fraude & coactu, videl. parta seu ac-
quisita.

§. 3. Verbi.

Eccles. 8. 14. Sicut iusti quibus obtingit **אֲנִי**
אֲנִי quasi opera impiorum, i. e. quasi
commisissent opera impiorum.

LIBERTY BELL 1776 13 12

CAPUT PRIMUM.

De Ellipsi.

Ellipsis autem est defectus alicujus vocabuli quod ad rectum loci alicujus sensum investigandum suppleri debet. Hæc vero Ellipsis datur in Nomine tam Substantivo quam Adjectivo, in Verbo & Conjunctione copulativa.

§. 1. Ellipsis *substantivi*.

Psal. 27. 4.

Singularis pro plurali. At tunc singulare partitive est exponendum, ut Mar. 13. 28. וְכָל

רָמִי rami ejus emollitus est, i. e. quisque ramorum ejus.

Cardinalis pro Ordinali, ut

Mat. 20. 19. וְעַד

& ad diem triam surget, i. e. die tertio. Græc. ἐν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσει.

Luc. 1. 26. וּבַ

in mense anno sex, i. e. sexto. Græc. ἐν δὲ τῷ μηνὶ τῷ ἕκτῳ.

§. 2. *Generis & numeri simul, ut*

Luc. 8. 33. וְכָל

וְכָל & recta ivit grex ille totus ad rupem, & ceciderunt in mare & suffocati sunt.

§. 3. *Temporis pro tempore.*

1. *Præteriti pro Participio, ut*

Joh. 11. 4. וְהָ

hic morbus non fuit ad mortem, pro, non est.

Act. 22. 17. וְ & rever-

sus sum, veni huc, pro, & reversus veni huc.

2. *Præteriti pro Infinitivo, ut*

Mar. 2. 2. וְ ut non

Esa. I. 28. וְהָיָה כְּהַרְבֵּי הַשָּׂדֶה

& destructio scelestorum & impiorum: sicut, vid. וְהָיָה veniet.

Et hujusmodi quidem Ellipsis verbi substantivi est frequentissima, ut

Luc. I. 27. וְהָיָה בְּהַרְבֵּי הַשָּׂדֶה

וְהָיָה בְּהַרְבֵּי הַשָּׂדֶה

& nomen ejus (erat) Joseph de domo Davidis, & nomen virginis (erat) Marjam. Sed hujusmodi ubique occurrunt.

§. 4. Conjunctionis copulativæ וְ.

I Sam. 3. 5. וְאָבִי abi, dormi: sic & postea

וְאָבִי abivit, dormivit: Quæ vers. 9.

explicantur, ubi dicitur וְאָבִי

וְאָבִי & abivit Shemuel & dormivit in loco suo.

CAP. II.

De Enallage.

ENallage est quando numerus pro numero, genus pro genere, tempus pro tempore, vel persona pro persona ponitur.

§. 1. Numeri pro numero.

Singularis

6. *Futuri pro Participio, ut*

Mar. 1. *ut incurvatus solvam.*

i. e. ut incurvatus solvam.

2. *Futuri pro Infinitivo.* Et hæc quidem Enallage est frequentissima. Et futurum ponitur pro Infinitivo vel *nude* vel cum *;* præcedente.

Nude, ut

Mar. 8. 28. *ut nemo possit transire.*

ut nemo possit transire, i. e. ut nemo possit transire. Græc. οὐδεὶς μὴ ἰχύειν τινὰ παρελθεῖν.

2 Cor. 1. 4. *ut nos quoque possimus consolemur, i. e. consolari.*

ut nos quoque possimus consolemur, i. e. consolari. Græc. καὶ τὸ δύνασθαι ἡμᾶς παρακαλεῖν.

Cum particula ; præcedente, ut

Mar. 6. 26. *Non voluit denegare ei, i. e. non voluit denegare.*

Mat. 12. 26. *quomodo potest ut ingrediatur? i. e. quomodo potest ingredi?*

Mat. 16. 25. *quisquis voluerit ut servet animam ejus, i. e. quisquis voluerit servare, Græc. ὅς γὰρ ἀν θέλη τὴν ψυχὴν αὐτῆς σῶσαι.*

3. 4. *Persona pro persona, ut Tertia pro Secunda.*

possit cepit eos, pro **חָמַסְתָּ** capere.

3. Participii pro Futuro, ut

Mat. 12. 25. **כִּי מָצָא לָנוּ נִשְׁחָדָה יָקֻם**

וְכִי יָקֻמוּ אֲנִי וְהָעָם הַזֶּה cum surrexerint non accipiant mulieres, neque mulieres sunt viris, pro, accipient & erunt.

4. Participii pro Infinitivo, ut

Mar. 1. 45. **וְהָיָה יֵשׁוּעַ מְבַרְכֵם** incipiebat predicans,

pro **וְהָיָה יֵשׁוּעַ מְבַרְכֵם** predicare. Græc. ἤρξατο κηρύσσειν.

Joh. 8. 43. **וְכִי אֵלֶיכֶם אֶמְצָא**

quia non potestis vos audientes, i. e. ut Græc. ὅτι οὐ δύνασθε ἀκούειν quia non potestis audire.

1. Sam. 3. 2. **וְהָיוּ עֵינָיו כְּעֵינֵי אִישׁ** & oculi

que inceperunt gravescentes, i. e. gravescere.

Hunc etiam in modum Participium aliquando pro ejusmodi Infinitivo ponitur qui per Subjunctivum & Conjunctionem ut exponitur, ut

Luc. 10. 40. **וְכִי יָבֹא אֵלֶיךָ** Dic ei

juvans me, i. e. juvare, vel ut juvet me.

5. Infinitivi pro Praterito.

Esa. 1. 6. **וְכִי יִחַדְּמוּ**

& plage tumentes non consolidari, i. e. non consolidantur.

6. Futuri

Eccl. 7. 7. **וְהָיָה כִּי יִשְׁכַּח אֶת הַחֵם** *risus (istorum) stultorum.*

Esa. 1. 20. **וְהָיָה כִּי יִשְׁכַּח אֶת הַחֵם** *ni locutum est.*

Mat. 1. 1. **יְהוֹשֻׁעַ בְּרֵךְ דָּוִד בְּרֵךְ אַבְרָהָם** *liber generationis*

Jesus Christi filii Davidis filii Abraham. In his verbis **וְהָיָה** ter occurrit *πλεονασμός*. Sed hujus di quaque pagina immo sane quoque commate *pro* occurrunt, adeo ut *superfluum* esset plura exempla proferre.

Fit autem & quamvis substantivum constructum non immediate sequatur, ut

Jer. 7. 4. **וְהָיָה כִּי יִשְׁכַּח אֶת הַחֵם** *templum Domini estis.*

Mat. 27. 43. **וְהָיָה כִּי יִשְׁכַּח אֶת הַחֵם** *sum Dei.*

2. In constructione verborum cum nominibus, vel verbo ipsi affigitur, ut

1 Reg. 5. 3. **וְהָיָה כִּי יִשְׁכַּח אֶת הַחֵם** *nerunt Dragonem.*

1 Par. 12. 15. **וְהָיָה כִּי יִשְׁכַּח אֶת הַחֵם** *jecerunt Jordanem.*

1 Cor. 5. 5. **וְהָיָה כִּי יִשְׁכַּח אֶת הַחֵם** *& tradatis eum Satana.*

Rom. 2. 1. *וְלֹא חָסַד לְךָ אֱלֹהִים*

*Propter hoc non est tibi effugium o fili hominis qui judicas proximum suum, pro *וְלֹא חָסַד לְךָ אֱלֹהִים* qui judicas proximum suum.*

Prima pro tertia.

Mar. 12. 37. *וְהוּא יָדָע וְהוּא יָדָע*

*ipse ideo David vocat eum Dominum meum, pro *וְהוּא יָדָע וְהוּא יָדָע* Dominum suum.*

CAP. III.

De Pleonasmis.

Pleonasmus est quando verba quaedam *πλεονάζουσι* quasi superfluant, sine quibus sensus est necessarius. Estque vel in Pronomine, Verbo, aut Praepositione. §. 1. Primo in Pronomine, in quo omnium frequentissimus est Pleonasmus, idque

1. In constructione duorum substantivorum, ubi substantivum construens saepissime habet affixum pleonasticum immediate sequentis substantivi constructioni, ut

1 Par. 12. 1. *וְהָיוּ אֵלֶּם כָּל־הַגִּבּוֹרִים וְהָיוּ אֵלֶּם כָּל־הַגִּבּוֹרִים*

isti omnes herques Davidis.

Eccles.

Est. I. 20. *וְהָיָה כִּי יִפְּרֹחַ הָעֵץ וְהָיוּ הַפְּרִי יָדָיו*

sicut terebinthus cui effluxere folia ejus. Sed hæc
bræis non ignota.

4. Quando sequitur *וְ* cum affixo, ut

Mar. 2. 18. *וְהָיוּ הַדִּשְׁמִיתִים*

& discipuli tui non jejunant, ubi *וְ* abunda
cujusmodi sæpe etiam videre est.

5. 2. Hactenus de Pronomine pleonastico; sequitur
verbum substantivum *הוּא*, quod sæpe etiam. nec
rit pleonastice quidem, sed eleganter cum verbo
stans *הוּא*, ut

Joh. 11. 1. *וְהָיָה כִּי יִפְּרֹחַ הָעֵץ וְהָיוּ הַפְּרִי יָדָיו*
autem quidam qui agrotus erat.

Joh. 11. 18. *וְהָיָה כִּי יִפְּרֹחַ הָעֵץ וְהָיוּ הַפְּרִי יָדָיו* illa erat, ubi
pronomen abundat.

Imo & verbum substantivum *הוּא* aliquando
videtur, ut

2 Pet. 1. 8. *וְהָיָה כִּי יִפְּרֹחַ הָעֵץ וְהָיוּ הַפְּרִי יָדָיו* nequaquam; sic & v. 16.
sunt autem qui in hujusmodi locis non mere pleona
sticum, sed & emphaticum esse autumant.

3. Datur Pleonasmus etiam in Præpositione, quæ
videlicet eadem præpositio bis repetitur, ut

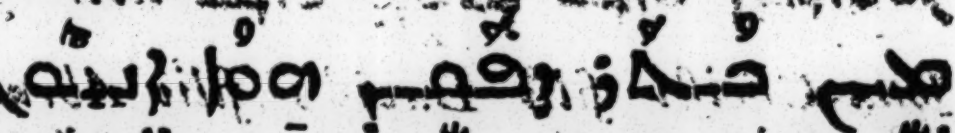
Luc. 24. 1. *וְהָיָה כִּי יִפְּרֹחַ הָעֵץ וְהָיוּ הַפְּרִי יָדָיו* In uno in Sabbato.

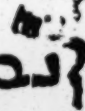
Vel inter verbum & nomen ponitur cum eadem prepositione quæ nomini præfigitur, & tum ipsa præpositio cum suo affixo est pleonastica, ut

Mar. 4. 13.

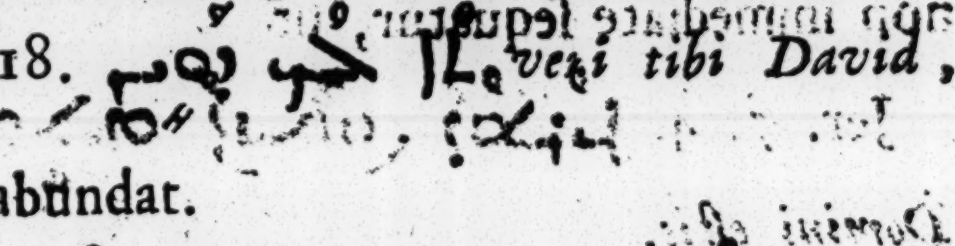
nonne cognoscitis vos parabolam hanc?

Vel inter verbum & nomen pleonastice collocatur Pronomen separatum, ut

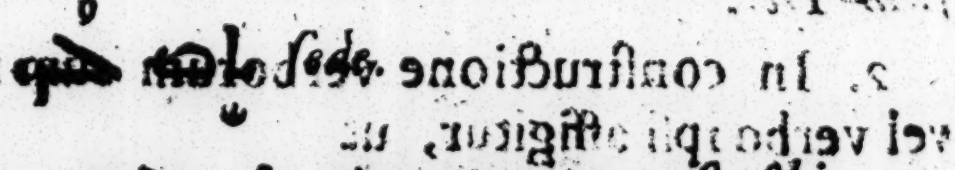
Act. 1. 2.

postquam praecepisset Apostolis suis, ubi pronomen pleonasticum.

Vel cum verbo additur pronomen Dativi casus, ut

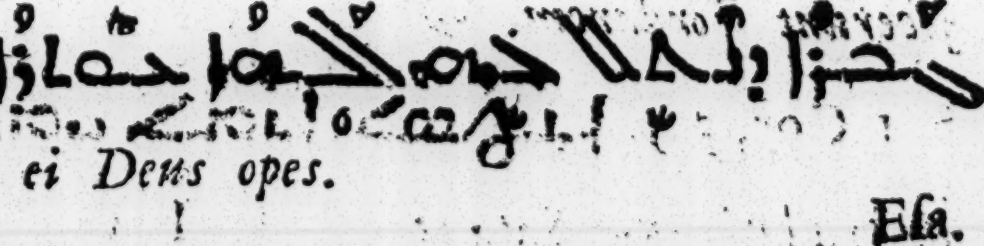
1 Par. 12. 18. ubi tibi abundat.

Mat. 4. 10. ubi iterum

Mat. 14. 17. ubi iterum

Mat. 22. 44. mortuus est sibi.

3. Frequens etiam est Pleonasmus affixorum cum pronomine, quando relativum casu obliquo effertur. Quales etiam Pleonasmus lingue Hebraicæ satis notus est, ut

Eccles. 6. 2. vir cui dederit ei Deus opes. Esa.

I Cor. 15. 50.

caro & sanguis regnum cælorum hereditare non possunt.

At hoc non semper fit, aliquando enim verbum respondet eodem in genere nomini sibi proximiorum am in numero singulari, ut

I Pet. 1. 2.

gratia & pax multiplicetur apud vos

Græc. χάρις ὑμῶν καὶ εἰρήνη πληθυνθείη.

Rom. 8. 39.

neque altitudo neque profunditas nec alia creatura possit separare me ab amore Dei.

neque altitudo neque profunditas nec alia creatura possit separare me ab amore Dei.

neque altitudo neque profunditas nec alia creatura possit separare me ab amore Dei.

CAP V.

De accentibus verborum, distinctionibus sententiarum numerando ratione; & arte poetica.

Hæc quatuor ad nullas orationis partes pertinent hic potius quam inter illas attingere libet. Non est autem ut diu in illis immoremur; nec enim momenti sunt ut fusc doceantur, nec tantæ difficultatis quin cito discantur. Hæc ideo de illis breviter observentur.

Accent

1 Cor. 12. 8. **ἑν ἐν τῷ πνεύματι** in eo in spiritu,
Græc. ἐν τῷ αὐτῷ τῷ πνεύματι.

C A P. IV.

De Synthesi & Syllepsi.

§. 1. *Synthesis* est quando nomini distributivo si-
ve multitudinis singulari Verbum, Participium, seu
Adiectivum plurale additur, ut

1 Par. 12. 14. **יְהִי עַל כָּל הָעָם** quia imperabant quidam super centum.

Esa. 1. 11. **לְמַדָּה מְאֹדָה** ad quid sunt mihi multitudo sacrifici-
um vestrorum?

Mat. 27. 25. **וְכָל הָעָם** & responderunt totus populus & dixerunt.

§. 2. *Syllepsis* est quando pluribus etiam diverso-
rum generum substantivis additur verbum plurale,
quod in genere digniori responder, ut

Jer. 7. 12. **וְהָיָה כְּמַדְּבָרִים** ira & indignatio mea requiescunt.

Psal. 27. 10. **וְהָיָה כְּמַדְּבָרִים** quoniam pater meus & mater mea reliquerunt me.

ut 100. 101. 200. 204. 1000

1005. 100000. 100004. Varia millia

riadum sic exprimunt, 10000000. 20000000

fractiones autem hunc in modum, $\frac{1}{4}$. $\frac{1}{2}$. &c.

§. 4. Quod denique ad carmina spectat, sciendum est hac inter Syros non a syllabarum quantitate, sed ab earum pedumque numero dependere. cunque autem apud Syros occurrunt carmina, ad duo reducuntur genera, Aphræmitica viz. & Jacobitica. Carmen Aphræmiticum (quod viz. a Sancto phræmo Syro doctissimo compactum) ex syllabis seu pedibus conflatur; sed ut cantus & perficiantur, quaterna compingi solent, sic

— — — — —

— — — — —

— — — — —

— — — — —

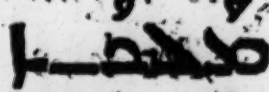
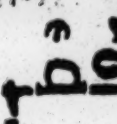

Deus da doctrinam

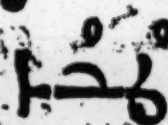

illi quia amat doctrinam :

et magistrum qui docet bene,

fac eum magnum in regno tuo.

Carmen Jacobiticum (quod viz. a Sancto Jacobo inventum) ex tribus constat pausis, quarum singula ex quatuor constituuntur syllabis; ad metrum autem

§. 1. Accentus apud Syros semper omittuntur. Quoniam ideo syllaba in pronunciando accentum habere intelligatur, sic statuunt; quod in dissyllabis, si prima syllaba efferatur per Scheva quiescens, vocalis Scheva antecedens habebit accentum, ut *nalko rex*. Si secunda syllaba ita se habet, illa accentum habebit, ut *pakēdh jussit*. Si utraque, utraque habet accentum, ut *néphkūdh ju-*

abit. Si neutra, prima afficitur, ut *tobha*. In Poly syllabis penultima semper afficitur, ut *mazmūro Psalmus*, *phamenūrho fides*.

§. 2. Quod autem ad sententiarum distinctionem a Syris usitatam, vix ullam exacte observatam videre est: utcunque punctum unum crassius vel duo incisa colon designant, vel etiam periodum. Hæc autem periodus in Bibliis nostris Polyglottis plerunque designatur etiam asterisco, hunc in modum *

Aliquando vero ad periodum, in antiquis præsertim codicibus, adhibentur quatuor puncta, ut vel etiam Et ad interrogationem puncta duo sinistrorsum deflexa, ut .

§. Numerant ut Hebræi, per literas viz. Alphabeticas, ut 1. 2. &c. 10. 11. 20.

§. 23. Varios autem numeros centenos per punctum; millia, myriadas, & varia millia myriadam per lineolas quasdam varie sitas designant, ut

Appendix ad Librum Tertium DE PRAXI GRAMMATICA.

PSALMUS 101.

Verf. 1.

לְאֱלֹהִים יִשְׁבַּח הַיּוֹם וְיִשְׁבַּח הַיּוֹם וְיִשְׁבַּח הַיּוֹם

.Domine laudabo te & canam iudicium & bonitatem.

טִיבוּתָהּ הַיּוֹם bonitatem. Est nomen

laure abstractum, a concreto הַיּוֹם bonitas.

Novo autem Testamentum plerunque significat
tiam, beneficentiam: est generis fœminini, & in
tur in forma emphatica, a simplici הַיּוֹם

lib. 1. cap. 7. §. 2. Priusquam autem ad alia per
dam, hic præterea observandum est, quod od
zequopho (°) in הַיּוֹם cum Hebraicis chara

bus scribitur, effertur per Camets (,) הַיּוֹם
& subsequens הַיּוֹם. Ita semper scribitur, at
nunciatur sicut o in locus, vel alio vocabulo. No
men inficiās ibo, quin pronunciari potest sicut
camets, modo cum Buxtorfio, aliisque pronunc
mets sicut a obscurum cum o mixtum, quomodo
nos in lingua nostra Anglicana, efferimus a in
hall, & itiusmodi. vid. lib. 1. cap. 2. §. 3.

& sensum perficiendum duo hujusmodi carmina con-
scribi solent, ut

ܐܠܗܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ
ܐܠܗܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

*Respice in peccata, & respice in sacrificium quod pro illis;
quod multo majus sacrificium & hostia debitis.*

Utriusque denique generis carmina venuste quidem
elegantem similiter vel secundum vocales tantum
vel secundum vocales & literas simul saepe desinunt.
Jacobitico tantum instem, in quo praedicta similiter
in diversis pausis ejusdem carminis, vel in utroque
carmine, ita ut prima unius carminis/pausa primae al-
terius/pausae, secunda secunda, & tertia tertia re-
pondeat, hunc in modum

ܐܠܗܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ
ܐܠܗܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ ܕܡܪܝܢܐ

*Quam multi sunt isti stupores activitatis!
Quam pauci sunt isti cursus creationis!*

Non autem est ut longiores moras hic ducamus,
ut ex dictis enim constat quod carmen Syriacum fa-
cile conficiatur, sic & ex dictis conficiendi modus fa-
cile percipiatur.

Versus 2.

וְכָל־חַסְדְּךָ֑ יָלַח־בְּכָל־מַסְעִי֙ וְלֹא־מָצָאתִי֙ מַכָּה־וְלֹא־לִי֙

quousque macula absq; tuam viam per incedam

וְכָל־חֶסֶד־לִי֙ בְּיָדֶיךָ֑ וְכָל־מִסְתָּרֵי־לִי֙ בְּיָדֶיךָ֑

mei cordis synceritate in ambulavi, ad me veni

וְכָל־חֶסֶד־לִי֙ בְּיָדֶיךָ֑

mea domus mea

וְכָל־חֶסֶד־לִי֙ בְּיָדֶיךָ֑ & ambulabo. Vau ם copula

(*) vice Scheva, quia Olaph nunquam ante se petitur Scheva : ideoque quando Scheva praeter Olaph, Olaph transfert vocalem suam in locum Scheva praecedentis. vid. lib. i. cap.

§. 3. sine ם verbum est וְכָל־חֶסֶד־לִי֙ quod invenitur in

prima singulari futuri Pael, a radice וְכָל־חֶסֶד־לִי֙ ambulabo

וְכָל־חֶסֶד־לִי֙ בְּיָדֶיךָ֑ in via tua. ב est praepositi

significans in. lib. i. cap. 14. & } hic etiam trans vocalem suam (*) in locum praecedentis Scheva,

ב praefigi solet, uti praecedente verbo observatum

fuit. Est autem וְכָל־חֶסֶד־לִי֙ nomen foeminini generis

rad. Heb. אָרַח iter fecit, & significat semitam, iter

^ווִּינִי & *judicium*. Primo hic est ^וVan-
opula præfixa per Scheva intellectum. vid. lib. 1.

cap. 3. §. 1. & lib. 1. cap. 15. deinde ^ווִּינִי *judicium*

^ווִּינִי *judicavit*. Est etiam in statu emphatico, a
mplici ^ווִּינִי. vid. lib. 1. cap. 6. §. 2.

^ווִּינִי *canam*. Est prima singularis futuri

Pael, a radice ^ווִּינִי *cecinit*. Sicut ^ווִּינִי *jubebo* :

habet autem (ו) in fine ob *Rish*. vid. lib. 1. cap. 9.
regulam primam generalem. vid. etiam cap. 9.
6. 6.

^ווִּינִי *te*. > est nota Accusativi casus, lib.
cap. 5. §. 6. ^ווִּינִי autem est affixum secundæ per-
sonæ masculini generis, lib. 2. cap. 3. §. 2.

^ווִּינִי *laudabo*. Est prima persona sin-

gularis futuri *Pael* a radice ^ווִּינִי *laudavit*, ha-
bet etiam (ו) in fine pro (ו) ob gutturalem ו, si-

cut ^ווִּינִי ob ו. vid. locum ibi laudatum.

^ווִּינִי *Dominus*. Est in forma emphatica a

mplici ^ווִּינִי. vid. lib. 1. cap. 6. §. 2. & 3.

bilis, lib. 1. cap. 14. et est de numero earum positionum quæ more singularium recipiunt a lib. 2. cap. 7. §. 3. Hoc autem affixum ו nec nec ullibi pronuntiatur. vid. lib. 2. cap. 3. §. 4.

אֲנִי ambulavi, est prima persona singularis præteriti Pael, a radice ה־ל־ךְ ambulavit,

אֲנִי jussi.

בְּתַמְסוּחָהּ in sinceritate viz. cordis. Hic affixum ו est pleonasticum. vid. lib. 1. cap. 3. §. 1. ב est præpositio præfixa per Sch subintellectum, לִמְסוּחָהּ est nomen derivatum Heb. תָּמַם integer, completus fuit : et significat integritatem, sinceritatem.

בְּלִבִּי cordis mei. Hic ו est nota genitivus, lib. 1. cap. 5. §. 6. & ו non pronuntiatur, antea in בְּלִבִּי. בְּלִבִּי idem significat quod בְּלִבִּי vel לִבִּי cor. At in recipiendo affixo ab juxta illud lib. 2. cap. 3. §. 4.

בְּיָדַי in medio. ב est præpositio,

idem significat quod Heb. בֵּין medium.

בֵּיתִי domus mea : ו non legitur, ut antea.

idem significat quod Heb. בֵּית domus.

nam : dum autem accipit affixum, abjicit ⁹ vid. lib. I. cap. 3. §. 5.

וְלֹא מוֹם *absque macula.* **וְ** est præpositio composita ex **ו** & **לֹא** non, & idem valet quod

בְּלֹא sine, absque. **מוֹם** vitium, macula, sicut Heb. **מוֹם** : est autem generis masculini & in forma simplici.

חַסְדָּא לְאַמְתִּי חַסְדָּא לְכָל אַמְתָּא *quousque.* **חַסְדָּא** est vocabulum compositum ex **חַסְדָּא** usque & **לְכָל** quod, & conjunctum cum **אַמְתָּא** vocabulo composito ex **אֶל** præpos. & **אַמְתָּא** quando, *ecquando* ; semper significat *quousque*.

וְאַתָּה בָּרְכָה *venies.* Est secunda persona singularis Futuri Peal, ab **וָלַךְ** venit, quod quidem est verbum dupliciter imperfectum. vid. lib. I. cap. II. §. 3. & lib. I. cap. 12. Hinc autem illud I Cor. 16. 22.

וְיָבוֹא אֲנִי *Dominus noster venit*, quod Apostolus Græce scribens reddit *μαρὰν-ἀθά*, innuens anathema illud quo in Ecclesia primæva peccator impoenitens extremæ condemnationi Christi Judicis mundi, absque spe veniæ addicebatur. vide ibi notas Tremellii.

אֵלַי *ad me.* **אֵלַי** est præpositio separabilis,

tur **זָכַרְתִּי**, & sunt indices pluralis numeri
lib. I. cap. 4. §. 3.

מִלְחָמָה **מִלְחָמָה** **מִלְחָמָה** *verbum*, a radice **מָלַח**
ius est. Est autem **מִלְחָמָה** in forma emphatica
simplici **מָלַח**. vid. lib. I. cap. 7. §. 2. Hic
tem forma emphatica sequente **וְ** ponitur pro
structa, lib. 2. cap. 1. §. 3. 2.

וְחָמָלָה **וְחָמָלָה** **וְחָמָלָה** *iniquitatis*. **וְ** nota genitivi
casus. **חָמָלָה** *iniquitas, perversitas*, ab Hebraica **חָמַל**
עָוֹלָה *perversa egit*.

לְעֹבֵד חָיִי *facientem, sive eum qui facit*
seu operatur. **לְ** est nota Accusativi casus, & hic
ponitur per (**וְ**) ob sequens Scheva. **חָיִי** significat *qui*
qua, quod, & sequente pronomine demonstrativo
eum qui. **חָיִי** *operatur*, est Benoni Peal a radice
עָבַד *operatus est*.

בְּיָשָׁרָה חָמָלָה *malum*. Est in statu emphati-
co a simplici **חָמַל** idem

שָׂנִיתִי מִיָּדָה *odi eum*. Est prima per-
na præteriti a radice **שָׂנִי** odio habuit vel profeca-
ius est. Inflectitur sicut **שָׂנִי** *revelavit*, lib. I. cap. 1.

Versus 3.

וְלֹא־שָׁמַעְתִּי חֲמָלָה בְּעֵינַי מִלִּפְנֵי אֱלֹהִים

iniquitatis verbum meos oculos ante posui non Et

חֲרִיבִי בִּי אֵלֶּיךָ הִיטָה וְלֹא־יָצָא מִי יָדִי

mihi adhaesit non & , sum detestatus malum facientem

וְלֹא־נָלֵךְ & non. Vau est copula praefixa per Sche-

ra, ut antea : וְ est adverbium negandi, idem signi-

ficans quod Heb. נֹלֵךְ & Chald. נִלְ.

אֲשָׁמַעְתִּי שִׁמְשָׁן posui. Est prima persona Praeteriti,

a radice שָׁמַע idem quod שָׁמַע posuit, & inflecti-

tur sicut שָׁמַע surrexit, lib. I. c. II. §. 5.

וְלֹא־חֲמָלָה לִפְנֵי contra, adversus, eorum. Est

praepositio separabilis, lib. I. cap. 14. & una ex eis

quae affixa more singularium recipiunt, lib. 2. cap. 7.

§. 3.

עֵינַי חֲמָלָה idem significat

quod Heb. עֵינַי. In plurali facit in simplici forma

חֲמָלָה, in emphatica חֲמָלָה, in qua forma reci-

pit affixa abjiciendo ׀, ut חֲמָלָה oculi mei, lib. 2.

cap. 3. §. 4. Duo illa puncta suprema vocan-
tur

conjuncta, nisi cum particulis quibusdam. vid. lib. I. cap. 14.

יָדַעְתִּי *cognovi seu agnovi.* Est prima persona præteriti, a radice **יָדַע** *cognovit*, & inflectitur sicut **יָדַעְתִּי** *jussi*.

Versus 5.

אֲנִי אֶפְרַיִם וְאֶחָדָה עֶשְׂרִים שָׁנָה אֶפְרַיִם
perde- , clam suum socium obtrectat qui Eum

אֶפְרַיִם אֶפְרַיִם וְאֶחָדָה עֶשְׂרִים שָׁנָה אֶפְרַיִם
,cor amplum & oculi elati sunt cujus eum : bam

אֶפְרַיִם אֶפְרַיִם וְאֶחָדָה עֶשְׂרִים שָׁנָה אֶפְרַיִם
comedebam non cum

אֶפְרַיִם אֶפְרַיִם וְאֶחָדָה עֶשְׂרִים שָׁנָה אֶפְרַיִם
eum qui. > est nota Accusativi ca-

sus. **אֶפְרַיִם** est pronomen interrogativam, at sequente
 vicem pronominis relativi supplet. vid. lib. 2. cap. 2. §. 2.

אֶפְרַיִם אֶפְרַיִם וְאֶחָדָה עֶשְׂרִים שָׁנָה אֶפְרַיִם
qui obtrectat, divulga-

xi, qui divulgat obtrectationem : **אֶפְרַיִם** enim separatim
 significat *edere vel etiam divulgare*, & **אֶפְרַיִם** significat
obtrectationem, criminationem; sed quodocunque con-
 currunt, exponuntur per *accusavit, criminatus est*.
 Hinc etiam Diabolus in hac lingua semper vocatur

πλεονάζει. vid. lib. 3. cap. 3. §. 3.

99 *adjunxit se, adhesit, est tertia persona masc.*

inflectitur sicut **فَمِنْ**, nisi quod ubicunque **فَمِنْ**

2. not. I.

Versus 4.

agnovi

לִפְנֵי לְפָנֶיךָ cor, ut antea.

בִּישְׁתָּהּ חֶמְלָה *malum, ut antea.*

חֲבִיבָה עֵבֶר *transiit, est ipsa radix.*

אֲנִי מֵעַתָּה a me. ל non pronunciatur, ut an-

1ca. est præpositio separabilis, nec unquam est
conjuncta

לְדָרְמָן חֵן, וְכֵן *cum eo cuius elati sunt.* וְ

præpositio significans *ad*, aliquando *cum*, & hic præfigitur per (ו) ob sequens Scheva; etenim & ו etiam præponitur per Scheva. Est autem ו pronomen, & cum pronominæ tertiæ refertur ad antecedens, & significat, *qui, quæ, quod, cuius, &c.* lib. 1. cap. 8. §. 7.

וְכֵן, est secundæ declinationis & pluralis numeri, singulari וְכֵן *excelsus, altus, elatus*, a rad. וְכֵן *elatum, elatum esse.* Duo illa puncta supraposita denotant pluralem numerum.

וְכֵן עֵינָיו חֵן, *oculi ejus.* וְכֵן ut antea. וְכֵן sub וְכֵן habet lineolam istam occultationis. vid. lib. 2. cap. 3. §. 4. not. 2.

וְכֵן וְכֵן *amplum.* וְכֵן cum (ו) ob sequens Scheva. וְכֵן, *amplus, latus, spatiosus*, est in statu simplici & absoluto.

וְכֵן עִמָּה חֵן *cum eo.* וְכֵן est præpositio separabilis, lib. 1. cap. 14. & significat *cum*. וְכֵן est affixum tertiæ personæ, ut sæpe.

וְכֵן אֶכְלֵה הוּיָהּ חֵן *comedebam.* וְכֵן

Benoni Peal, ab וְכֵן *comedit.* vide præterea in

חֵן הוּיָהּ חֵן.

דַּחֲפִיזָא, accusator, calumniator, respondens vo-
ci *παταῖς*, ab Heb. **שָׁטָן** adversus est. **בֶּנֹנִי** autem
est Benoni Peal ab **בָּנָה**. **בֶּנֹנִי** est in statu empha-
tico, & in hoc statu sequente **וְ** ponitur loco status
constructi, lib. 1. cap. 1 §. 3. 1.

בְּחֵבְרֹן socii seu proximi sui. **בְּחֵבְרֹן**
significat socium, amicum, proximum, a radice **חָבַר** soci-
avit. Et autem in statu emphatico, & abjecto **וְ** &
adjecto **וְ** affixo tertiae pers. mas. fit **בְּחֵבְרֹנִי** socius
suis.

בְּסִתְרָא clam, *ἀποκρυφῶς* in secreto, in
arcano. **בְּ** est praepositio eaque inseparabilis. **סִתְרָא**
est a radice **סָתַר** abscondit, & significat secretum, ar-
canum.

אֶפְרָחִי **מִיּוֹד הָיִיתָ** perdebam. **אֶפְרָחִי**
est Benoni Aphel a radice **פָּרַח** periit. Hic autem
Benoni sequente Verbo substantivo **הָיִיתָ** ponitur pro
tempore praeterito imperfecto. vid. lib. 1. c. 9. §. 6. 1. 2.
אֶפְרָחִי est prima persona praeteriti a radice **הָיָה** fuit,
sicut **אֶפְרָחִי** a **פָּתַח** revelavit. **וְ** habet sub se line-
olam istam notam occultationis. vid. lib. 2. cap. 5. in
Appendice, §. 3. 2.

אֶפְרָחִי

יְשִׁירָה לִּי יְשִׁירָה ministrabit mihi. Futurum
 Paal a radice יָשַׁר administravit, cum affixo לִּי
 cut יְשִׁירָה jubebit mihi.

Versus 7.

לֹא יֵשֵׁב בְּבֵיתִי בְּחֵץ יָדָיו : סוֹמְדֵי
 sermo & fraudem facit qui mea domo in sedebit Non
 קָדָם לֹא יֵשֵׁב בְּבֵיתִי חֲסִיד.

meis oculis corā erit firmus non mendax

לֹא יֵשֵׁב בְּבֵיתִי לא יֵשֵׁב non sedebit, Fut. Paal a radice
 יָשַׁב sedit. vid. lib. I. cap. II. §. 4.

בְּנוֹ בֵּיתִי בְּחֵץ יָדָיו in medio domus mea, ut an-
 tea ver. 2.

יְעֲבֹד בְּחֵץ יָדָיו qui operatur. & pronomen relativum.
 Benoni Paal a radice עָבַד, operatus est.

נִכְלָא בְּחֵץ יָדָיו dolus, fraus, a rad. נָכַל machinatus
 est, dolose cogitavit vel egit.

וְסוֹמְדֵי בְּחֵץ יָדָיו & sermo. > habet sub se li-
 neolam occultationis, ut non pronunciaretur. vid. lib. I.
 cap. 4. §. 4. Est autem סוֹמְדֵי verbum, nomen
 derivatum a rad. סָדַח dixit, locutus est.

בְּדַבַּר מֵדָבָר mendax, est in forma emphatica &
 simplici

Versus 6.

וְיָסֵדוּ עִמִּי יְהוָה וְיָסֵדוּ עִמִּי יְהוָה

: *mecum sedeant ut terra fideles ad mei Oculi*

וְיָסֵדוּ עִמִּי יְהוָה וְיָסֵדוּ עִמִּי יְהוָה

mibi ministrabit ille macula sine in via ambulat qui

oculi mei, aut antea.

וְיָסֵדוּ עִמִּי יְהוָה וְיָסֵדוּ עִמִּי יְהוָה *in fideles. cum (v)*

ob sequens Scheva. וְיָסֵדוּ עִמִּי יְהוָה est in statu empha-

tico pluralis numeri, a sing. וְיָסֵדוּ עִמִּי יְהוָה verax, fidelis,

a radice וְיָסֵדוּ עִמִּי יְהוָה. In Aphel וְיָסֵדוּ עִמִּי יְהוָה credidit.

וְיָסֵדוּ עִמִּי יְהוָה *terra. וְיָסֵדוּ עִמִּי יְהוָה nota genitivi casus : non*
patiens ante se Scheva, hic transfert vocalem suam in
locum Scheva, quod aliter esset sub וְיָסֵדוּ עִמִּי יְהוָה. vid. lib. I. c. 3.

§.3. וְיָסֵדוּ עִמִּי יְהוָה *terra, ab Heb. וְיָסֵדוּ עִמִּי יְהוָה commutatione*
consonantium consimilium וְיָסֵדוּ עִמִּי יְהוָה & וְיָסֵדוּ עִמִּי יְהוָה.

וְיָסֵדוּ עִמִּי יְהוָה *ut sedeant, Futurum Peal a ra-*
dice וְיָסֵדוּ עִמִּי יְהוָה sedit. vid. lib. I. cap. II. §. 4. 2. וְיָסֵדוּ עִמִּי יְהוָה

mecum. וְיָסֵדוּ עִמִּי יְהוָה cum, ut antea: וְיָסֵדוּ עִמִּי יְהוָה non legitur.

וְיָסֵדוּ עִמִּי יְהוָה *qui ambulat. וְיָסֵדוּ עִמִּי יְהוָה est pronomen.*

וְיָסֵדוּ עִמִּי יְהוָה *ambulat. Benoni Pael a radice וְיָסֵדוּ עִמִּי יְהוָה am-*
lavit.

וְיָסֵדוּ עִמִּי יְהוָה

ubique occurrit) regit casum genitivum, & simul habet affixum *pleonasticum* subsequentis substantivi vid. lib. 3. cap. 3. §. 1. Nullum autem adjectivum hunc in modum cum substantivo constructum unquam compertum fuit. Quod evidens mihi videtur argumentum **א** ubique occurrit, esse nomen substantivum, quod diligenter observandum.

רשעים רעים *impios*. Est in statu emphatico pluralis numeri, a sing. **רשע** *improbus, impius*, quod venit a radice **רשע** *improbe, impie se gessit*.

אני ואנכי *perdam*. Hic etiam } transfer vocalem suam in locum præcedentis Sheva, quod sæpius inculcavi. **אני ואנכי** est futurum *Apbel*, a rad. **אנ** *erit*. vid. lib. 1. cap. 11. §. 3.

אב *ab* præpositio: habet punctum subscriptum, ut distinguatur a **אב** quod habet punctum superscriptum, nec in quibusdam codicibus aliter distinguuntur.

מדינתה *civitas*. Habet lineolam sub *Nun*, quæ indicat literam illam non esse pronunciantem. Est autem in forma emphatica a simplici **מדינה** *civitas*, quod venit a **דין** *judicavit*: affixum **ה** ad finem illius est *pleonasticum*.

עבדי חתני *facientes*. Est in forma constructa pluralis numeri, in qua forma hic regit casum genitivum, lib. 1. cap. 1. §. 6. Mat.

simplici **כִּזְבּ** idem. lib. I. c. 6. §. 2. deducitur autem a ra-
dice **כִּזְבּ** *mentitus est*, quod iterum fit ab Heb. **כִּזְבּ**
idem, mutato **ז** in **כ**, quæ sunt literæ ejusdem organi.

יָקִים *firmus seu rectus erit*, Futurum a rad.
יָקִים idem. vid. lib. I. c. 9. §. 6. 6.

קִדְמָה *ante, coram*, est præpositio separabilis,
idem quod **קִדְמָה**.

Versus 8.

חֲרִיבֵי אֶרֶץ חַדְשֵׁי יָמָם
& terra impios omnes silere faciā matutino In
וְכָל חַדְשֵׁי יָמָם מִן הָעִיר
omnes Domini civitate ex perdam &
חֲרִיבֵי דָם
iniquitatem facientes

בַּצֶּהֳרָה *in aurora, mane, matutino tempore.*
וְ est præpositio. **חֲרִיבֵי** est in forma emphatica a sim-
 plici **חֲרִיבֵי** idem. **חֲרִיבֵי** *silere faciam*, est
 prima futuri Pael a radice **חֲרִיבֵי** *siluit, tacuit.*

וְכָל חַדְשֵׁי יָמָם *omnes. Vel potius*
חֲרִיבֵי דָם *exponere seu transferre debe-*
mus, universitatem impiorum. Hic enim **וְ** *(uti &*
ubique

Mat. 6. 9.

וְיָבֹרֵךְ שְׁמֶךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ

veniat, nomen tuum sanctificetur, cælis in qui noster Pater

וְיָבֹרֵךְ שְׁמֶךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ

etiam cælis in sicut tua voluntas fiat, tuum regnum

וְיָבֹרֵךְ שְׁמֶךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ

, hodie nostra indigentia panem nobis da, terra in

וְיָבֹרֵךְ שְׁמֶךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ

nos & sicut nostra debita nobis remitte &

וְיָבֹרֵךְ שְׁמֶךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ

tentationē in nos inducas ne et, nostris debitorib⁹ remittim⁹

וְיָבֹרֵךְ שְׁמֶךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ

regnum est tuum quia, malo a nos libera sed

וְיָבֹרֵךְ שְׁמֶךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ

seculorum seculum in gloria & potentia &

Non est ut in praxi Grammatica ulterius remoremur: quæ dicta sunt, ut opinor, sufficient, quibus incipientes se exerceant. Quapropter difficiliora solummodo vocabula hic explicabimus, & manum de tabula tollemus.

וְיָבֹרֵךְ שְׁמֶךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ pater noster. וְיָבֹרֵךְ שְׁמֶךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ pater: de assumptione Affixorum vid. lib. 2. c. 3. notam generalem 4. & specialem 4.

וְיָבֹרֵךְ שְׁמֶךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ qui in cælis, Gr. ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς. וְיָבֹרֵךְ שְׁמֶךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ idem quod וְיָבֹרֵךְ שְׁמֶךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ cæli. Est in statu emphatico numeri pluralis. vid. lib. 1. cap. 6. §. 5. in Exceptionibus.

וְיָבֹרֵךְ שְׁמֶךָ יְיָ אֱלֹהֵינוּ

X

J
C

T

CC

Q

Q

Q

U

T

T

fira

us

dat

lau

cun

voc

שְׁבַחֲוֵהוּ בְּפִנְיָא
 וְרַבּוּתָּהּ : שְׁבַחֲוֵהוּ
 בְּקִלְא דְּקִרְנָא : שְׁבַחֲוֵהוּ
 בְּקִיּוּתָּהּ וּבְכִנְיָא :
 שְׁבַחֲוֵהוּ בְּפִלְגָּא
 וּבְרַבּוּעָא : שְׁבַחֲוֵהוּ
 בְּמִנְא חֲלִיפָא : שְׁבַחֲוֵהוּ
 בְּצִלּוֹ שְׁמַעָא : שְׁבַחֲוֵהוּ
 בְּקִלְא וּבְקַעֲתָא : כָּל
 נְשָׁמָא תְּשַׁבַּח לְמַרְיָא נְפִשָּׁא
 חַסְדָּא

Translatio.

Laudate Dominum in sanctitate ejus : Laudate eum in
 firmamento roboris ejus : laudate eum in fortitudine ipsi-
 us : laudate eum in abundantia magnitudinis ejus : lau-
 date eum cum voce cornu : laudate eum cytharis & lyris :
 laudate eum tympanis & sistris : laudate eum chordis ju-
 cundis : laudate eum cymbalis sonoris : laudate eum cum
 voce & clamore. Omnis spiritus laudet Dominum.

F I N I S.

שְׁבַחֲוֵהוּ
 הַלְלוּהוּ

Laudate Dominum.